

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

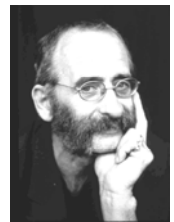
S tručné zprávy.

Pondělí 23. února
Podle ukrajinské armády ještě nenastal čas pro stažení zbraní
Počet obětí nedělního výbuchu na pochodu v Charkově stoupl na tři
Do bojů proti IS se zapojila francouzská letadlová loď Charles-de-Gaulle
Vláda schválila finanční ústavu proti zadlužování státu, zákon jde do parlamentu
Dienstbier chce upřednostňovat Romy na úřadech práce a vláda mu to odkývala
Vláda schválila návrh na další daňovou podporu biopaliv Andreje Babiše
Ministerstvo zdravotnictví může dále nařizovat očkování dětí, rozhodl ÚS
Dlouholetá kauza takzvané justiční mafie skončila smírem
Počasí v Praze: postupně zataženo, až 8 stupňů. **pokračování na str. 2**

Slovo vydavatele:

Momentálně mě fascinuje poprask s popravou dvou Australanů, tedy podle vzhledu asi ani nejsou původem z Austrálie, pan Andrew Chan je asi z Číny a pan Myuran Sukumaran je asi dokonce z Indonésie.

Všichni víme, že oba od začátku věděli, do čeho jdou, když převáželi drogy. Byli odsouzeni k smrti podle místních zákonů a tady se všichni můžou přetrhnout jen aby zachránili dva kriminálníky od popravy, od pana Abbota počínaje po paní

Frňouskovou na Facebooku konče. Je však pravdou, že s trestem smrti, zvláště v jejich případě, absolutně nesouhlasím, podle mne bych dal trest smrti pouze vrahům - sadistům a

vrahům-paedofilům nebo masovým vrahům. Ještě na poslední chvíli věřím, že bude jejich trest změněn a že budou vráceni do vězení třeba ještě na dalších 10 let. Jsou to prý již teď úplně jiní lidé, starající se o dobro ostatních vězňů. Kdoví, kolik mladých životů jejich počínání zahubilo, vrahy tedy možná jsou. Nejsou však krvelační sadisté či masoví vrazi, jak je tomu výrazu rozuměno.

Je zajímavé, že - jak psáno v místních nedělních novinách - Indonésie se zasadila o zrušení trestu smrti 191 Indonésanům odsouzeným v posledních letech v různých asijských zemích. Snad jejich president najde v sobě špetku lidskosti.

Z hlediska vyššího principu:

Když policie zastřelí, **BEZ SOUDU**, na ulici mladou slečnu jen proto, že nese velkou kudlu, neuposlechne příkazu ji odhodit a ještě ohrožuje příslušníky, zatím ještě nikoho s ní ani neškrábla (nestačila), tak je z toho daleko méně humbuku. Jak se vyjádřil jeden můj známý, "no, když nesete v Austrálii kudlu anebo máte něco podobného v ruce, tak je to holt rozsudek smrti".

Policie nedávno postřelila sedm lidí a zabila jednu nevinou rukojmí jen proto, že v noci, když není vidět, se policie snažila vtrhnout do káfiřny (Lindt Café), u dveří se tlačili a strkali tak, že to vypadalo jako z grotesky a jak prohlásil můj známý expert z Čech -

"viditelně zpackaná akce", tak se to přeje jako by se nechumelilo.

Co by asi politici říkali, kdyby některé muslimské země, kde je povoleno oženit se s nezletilými, třeba ve věku devíti let, a popřípadě mít s nimi sexuální hrátky, protestovaly proti rozhodnutí Australských soudů? Právě byl odsouzen na 7 let 19letý muslimský mladíček, který si tady vzal za ženu 12letou muslimku, jeden Imám je oddal, přestože dva jiní to nedoporučovali.

Řešit bychom si pomáhat.

Kmoníček: Nejsilnější karty ve hře o Ukrajinu drží Saúdská Arábie

Praha - Krym jako zamrzlý konflikt po vzoru Jižní Osetie a Abcházie a zároveň Saúdská Arábie jako hlavní hráč, který v osudu Ukrajiny drží nejsilnější kartu. Alespoň tak vidí situaci na Ukrajině ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky Hynek Kmoníček. Jaké má podle něj Ukrajina vyhlídky a je vůbec možné, aby fungovala jako jednotný stát? Nejen těmto tématům se Kmoníček věnoval v Hyde Parku ČT24

Konflikt na Ukrajině nazývá evropsko-americko-ruským sporem a jako nejsilnějšího hráče vidí Saúdskou Arábii. "Myslím si, že nejsilnější kartu (...) zahrává Saúdská Arábie, a to tím, že cenu ropy ze 104 dolarů, na kterých je konstruován ruský rozpočet, dostala někam na 40 dolarů. Vůbec přitom nemyslela na Rusko, myslela na to, že se pokusí dostat z asijských trhů americký břídlíkový plyn. To byl zásah, který úplně změnil strategické přemýšlení všech hráčů uvnitř této krize," říká Kmoníček s tím, že jde o typický příklad toho, kdy vlastníkem řešení je někdo, kdo v situaci vůbec není a vůbec o ní nepřemýšlí.

Německo má na mírovém řešení jasný ekonomický zájem

V ukrajinském konfliktu podle něj vystupuje hned několik stran. "Je to ruská strana, separatisté, ruská federace, svůj vliv musí mít logicky i pozice USA," říká Kmoníček s tím, že na mírovém řešení konfliktu má zájem i Německo, a to z ekonomických důvodů. "V případě hlavního mírového vyjednavče, Německa, u kterého jeho obchod s Ruskem tvoří asi jen tři procenta vývozu, ale zároveň šel o osmnáct procent dolů, je ekonomická motivace mírového řešení jasná. Navíc stejně jako v době evropských sankcí kvete americko-ruská linka. Jejich vzájemný obchod stoupl

o sedm procent, takže tam ta ekonomická motivace přinejmenším nebude tak silná."

Podle Kmoníčka se situace na Ukrajině dostala na hranici diplomatických řešení. V situaci, kdy zbývala už jen vojenská možnost, si všechny strany konfliktu uvědomily, že každý další krok by mohl být tragický a začaly hledat cestu ven. Podle něj se zatím základ dohody sjednané v Minsku daří dodržovat. V konfliktu ale podle Kmoníčka hraje velkou roli propaganda a hodnocení situace je obtížné. "Situace je nyní natolik zpolitizovaná, že si nedokážu představit historický odstup. Ten chce skutečně nějaký čas," dodává ředitel zahraničního odboru prezidenta.

Kmoníček: Janukovyč běžel tak dlouho na západ, až doběhl na východ

Ukrajina má podle něj šanci fungovat jako jednotný stát pouze v případě, že se tak bude chovat, což podle něj v minulosti nedělala. "Ukrajina se po značnou část své samostatné existence chovala jako volné sdružení oligarchů 'Ukrajina s ručením značně omezeným'. Výsledkem jsou ty neuvěřitelné převraty v ukrajinské politice. Ta příhoda nezačíná Majdanem, ale zcela neuvěřitelným obratem Viktora Janukovyče, který tak dlouho běží na západ, až doběhne na východ. A to je v té chvíli demokraticky zvolený prezident Ukrajiny. To bylo tolik i na samotné Ukrajině, až z toho vznikl Majdan," dodal.

Krym se podle Kmoníčka nevyhne stejnému osudu jako Jižní Osetie

Co se týká Krymu, podle Kmoníčka jej čeká osud Jižní Osetie nebo Abcházie. "Z Krymu se stane zamrzlý konflikt v okruhu Ruské federace, který bude mít velmi zvláštní statut. Rusko ho bude považovat za součást ruského území, EU ho nebude považovat za ruské území a nebude se k němu ani tak chovat. Nebudou tam možné investice, nebudou vám tam třeba platit platební karty, nebudou tam možné bankovní převody," nastínil možný scénář Kmoníček.

Samotnou anexi Krymu přirovnal k vtipu. "Kam si sedne 800kilová gorila v kině? Přece tam, kam chce. A to nám prezident Putin ukázal na Krymu. Teď, když už je gorila v kině, jediné, co jsme mohli udělat, je, že v tom kině přestaneme topit a vypneme jí film. To je překlad toho, co vlastně obsahuje dohoda Minsk plus," dodal.

CZ TV

NAŠE VZTAHY SE SOUSEDY....

Sven F. Rehulka NSW

Pár posledních dnů je náš tisk plný soucitných povídaní, jak se naši dva vedoucí pašeráci drog polepšili ve vězení, jak pomáhají spoluvězňům ve vzdělání a že jsou to zcela jiné osoby, nežli když vedli spolek známý pod jménem "Bali Nine". Ostatních sedm bylo odsouzeno k vysokým trestům vězení a ještě "sedí", tyto dva hlavní organizátoři, byli Indonéským soudem odsouzeni k trestu smrti zastřelením. Ano, když se na to celé podívám pohledem z jejich strany, tedy myslím, že měli být zastřeleni hned po soudu, protože v tomto případě jsou trestáni dvakrát, jednou k dlouhodobému vězení, skoro deseti let a nakonec zastřelit? To je opravdu trochu kruté! Ale jsou to platné zákony republiky Indonésie!

Při tomto zdržování, kdy se jejich rodiny i osopily na australskou vládu, že "nedělá dost" pro jejich záchranu, jsem na jednu stranu chápal matky, které cítí, že přijdou o své děti, ale na druhé straně, z hlediska naší veřejnosti, když jsem si uvědomil, že už předtím provedli jeden úspěšný "pas" drog do Austrálie, čímž možná zavinili smrt několika hloupých australských mláďat, můj soucit ztvrdl a říkám si : ta kulka jim patří! Kdyby se jim to povedlo, smáli by se se statisíci dolarů a nějaké jiné mámy by plakaly třeba v Sydney.

Ale už dost úvah o správnosti, nebo nesprávnosti jejich trestu, at už je zastřelí, anebo na poslední chvíli dostanou presidentskou milost, dokonce je i možnost, že samo indonéské soudnictví z toho nějakým způsobem vycouvá, ale to nechme v rukách Božích! Naše vláda by ráda mazala chlebičky másličkem po obou stranách, tak když šlo do tuhého, napřed dělali, že jakoby nic, jenom formální noty, až když tady začaly veřejné žádosti o milost, nejen od rodin, ale i od různých křesťanských církevních

spolků a pak se přidaly různé tak zvané "humanitární" organizace, které se na tomto i zviditelnovaly začal povyk.

Nakonec se rozhodl i Prime Minister, poslal tam formálně ministryni zahraničí, ale i ta byla slušně, ale rozhodně odmítnuta, protože prezident považuje drogy za ohromné nebezpečí pro jeho i naši zemi. Tehdy náš PM udělal faux pas, když po zamítnutí jeho žádosti o milost pro ně, začal Indonésanům připomínat onu miliardu dolarů, kterou Austrálie poskytla Indonésii po hrozném tsunami před několika lety. Tím ale, dalo by se říci, šlápl do hovna, protože to jsou dvě absolutně rozdílné záležitosti.

Podle reakce v Indonésii i reakce jejich prezidenta, se zdá, že tím byl spečetěn osud těch dvou odsouzených, protože jeden fakt je, že Asiaté nenávidí "ztrátu tváře", i připomínku dluhu.

Na druhou stranu mě (i většinu Australanů) šťve naše věčné rozhazování peněz na Foreign Aid, kdy U.N. i dohlíží,

dokončení je na straně 5

Úterý 24. února

Soud v USA nařídil Palestincům platit odškodné obětem terorismu
Ruský Gazprom hrozí zastavením plynu Ukrajině, která včas nezaplatila a Zemfel sovětský kosmonaut Gubarev, jenž letěl ssoudruhrem Remkem do vesmíru
Zeman přijal demisi Válkové, Pelikána jmenuje ministrem za tři neděle
Sněmovna by neměla vydat exprimátora Svobodu ke stíhání, uvedl výbor
Stav veřejných rozpočtů se za Sobotkovy vlády zhoršuje, tvrdí TOP 09
Hnutí Úsvit se rozhodlo pro vytvoření nové strany, Okamura ostrouhal
Choromyslný zastřelil v Uherském Brodě osm lidí a sebe
Počasí v Praze: postupně zataženo, až 10 °C

Středa 25. února

Merkelová chce jednotný postoj zemí EU k Ukrajině
Tsipras požadoval po částečně se bouřící straně Syriza disciplínu
Senát hlasy levice podpořil obnovení nemocenské v prvních dnech a ODS nepřesvědčila Senát, aby podpořil referendum o přijetí eura v ČR
Lékaři možná budou moct nahlížet do centrálního registru zbraní
Ministerstvo může rušit starší povolení hazardu, potvrdil NSS
Činoherák Ústí nedostane dotaci od města, zákon ji neumožňuje
Proukrajínští aktivisté se připojili k plotu ruské ambasády
Počasí v Praze: zataženo, 8°C

Čtvrtek 26. února

Česká daň na povolenky prý nebyla v souladu s právem EU
Na ukrajinské frontě prý vládne klid, armáda začíná stahovat děla
Nejméně 220 křesťanů ze severu Sýrie padlo do rukou islamistů
Vláda dokončila vyjednávání s Evropskou komisí o služebním zákonu a Ukrajinu můžeme podpořit ve vojenské odbornosti, říká Stropnický
Okamura nyní neuvažuje o tom, že by odstoupil z čela hnutí Úsvit
Babiš nekompromisně trvá na tom, aby FAÚ zůstal pod ním
Praha odložila otevření tunelu Blanka plánované na duben
Počasí v Praze: skoro jasno, 9°C

Pátek 27. února

Luhanští povstalci podmiňují soužití v rámci Ukrajiny reformami
Německo schválilo prodloužení záchraného programu pro Řecko a Řecko hrozí, že bez pomoci do Evropy pošle své ilegální imigranty
Dodávka zbraní na Ukrajinu by nyní eskalovala situaci, prohlásil Zaorálek
Bývalý šéf Vězeňské služby dostane čtvrt miliónu za nezákonné stíhání
Rytíři české kultury jsou Stránský a Zoubek, Dámou Marta Kubišová
Zemřel americký herec Leonard Nimoy, pan Spock ze Star Treku
Zeman výrokem o smrti abstinentů a vegetariánů myslil Hitlera, tvrdí Ovčáček
Počasí v Praze: oblačno, 8 °C

Víkend 28. – 1. března

Řecký ministr Varufakis vyhlásil válku bohatým a neplatičům daní
Egypt přidal na seznam teroristických organizací palestinský Hamas
V Moskvě byl zavražděn opozičník Němcov, den nato byl velký průvod a Ruští vyšetřovatelé slibují miliony rublů za odhalení vrahů Němcova
Do čela ANO byl nečekaně, stoprocentní většinou znovuzvolen Babiš
Babiš ve svém projevu zkritizoval koaliční strany, ty mu kritiku oplátily
Ve vedení ANO jsou lidé, kteří mají hnutí jako výtah k moci, tvrdí Pilný
Pražský dopravní podnik začal vydávat papírové kupony na MHD
Počasí v Praze: oblačno, v neděli mrholení, 7°C

Pondělí 2. března

Ruská policie tvrdí, že vrazi Němcova nebyli profesionálové
Zeman v USA podpořil Izrael a boj proti islámskému terorismu a Porošenko požádal OSN a EU o vyslání mírových sil na Donbas
ČSSD nechce a nebude podle Sobotky měnit koaliční smlouvu

Babiš popřel, že by ANO navrhovalo Úsvit jako koaličního partnera
Euro nemusí ekonomice přinést očekávaný stimul, říká Singer
Školka smí žádat očkování jako podmínku pro přijetí, říká ÚS
Ministerstvo práce plánuje slučování dávek na bydlení
Počasí v Praze: oblačno, až 10 °C

Úterý 3. března

K vraždě Němcova se přihlásila skupina ruských neonacistů
Írán nepřistoupí na dočasné zmrazení svého jaderného programu a Netanjahu vystoupil v Kongresu, projev bojkotovalo 50 Demokratů
Sobotka napsal Junckerovi, že služební zákon ČR odpovídá přání EU
Mezi politiky ČSSD a ANO 2011 pokračovaly ostré slovní přestřelky
Hejtmanství zrušilo souhlas olomoucké radnice pro Šantovku Tower
Před soudem začaly závěrečné řeči v kauze exposlance Ratha
Policie obvinila 4 lidi kvůli převodu majetku ministerstva obrany
Počasí v Praze: oblačno, až 10°C

Středa 4. března

Merkelová po jednání v EK podpořila dohodu TTIP
Boje v Donbasu ustupují, úplně zastaveny ale nebyly
Sachalinský gubernátor zatčen a v poutech přepraven do Moskvy
Sobotka vyzval ministry, aby zveřejňovali smlouvy nad 50 000 Kč
Babišovi se nelíbí, že koalice řeší problémy resortů ANO, ne ČSSD
Němeček odvolal ředitele pražské nemocnice Královské Vinohrady a Policie navrhla obžalovat Parkanovou a Staňka v kauze CASA
Žalobce navrhl Kottovým v kauze Rath 9 let a propadnutí majetku
Počasí v Praze: oblačno, 9°C

Čtvrtek 5. března

EU se podle Steinmeiera nemůže natrvalo oddělit od Ruska a Putina navštívil italský premiér, pochvalovali si vzájemné vztahy
Vlivní členové Kongresu chtějí, aby Obama poslal Kyjevu zbraně
Česko musí mít zájem na společném výcviku s NATO, říká Sobotka
Šéf ČT by chtěl, aby televizní poplatek platily všechny domácnosti a Sobotka a Chládek nechť sníží výdaje státu na vysoké školy
Zeman prohlásil, že protikuřácký zákon vetovat nebude
Praha chce k Blance parlamentní vyšetřovací komisi
Počasí v Praze: vyjasnění, 7°C

Pátek 6. března

Kyjev viní rebely z taktických přesunů, zbraně se ale stahují a Putin sobě i premiérovi snížil do konce roku mzdu o 10 procent
Americká sonda Dawn je na oběžné dráze kolem planety Ceres
O nových základnách NATO v Evropě se nyní nejedná, řekl Zaorálek
Zeman se vyslovil pro zrušení nebo změnu koncesionářských poplatků ČT
Česko nesouhlasí s rozdělením Ukrajiny na dvě země, prohlásil Babiš
Praha zvažuje další arbitráž kvůli problematickému tunelu Blanka
Soud udělil za usmrcení dívky autem na Smíchově sedm let
Počasí v Praze: postupně zataženo, sotva 7 °C

Víkend 7. března – 8. března

Povstalci na Ukrajině tvrdí, že dokončili odsun těžkých zbraní a Po útoku islamistů na ropné pole v Libyi je pohřešován i jeden Čech
Ruská policie zadržela pět Čečenců podezřelých z vraždy Němcova
Němci si stěžují, že protiruské výroky Američanů krizi na Ukrajině vyhrcojví
Zeman říká, že neúčastí na oslavách konce války v Moskvě by urazil padlé
Po návštěvě Vrbětíc se Babiš uvolil navýšit peníze pro hasiče a policisty
Pelikán tvrdí, že zákon o státním zastupitelství předložil do konce dubna
Zemana podpořily u Pražského hradu stovky jeho stoupenců
Počasí v Praze: skoro jasno, až 15°C

Drobné poznámky

Bohumil Doležal NevPes
Miloš Zeman se nechal slyšet, že soudci se domáhají ušlých platů „s neuvěřitelným argumentem“, že jinak by byli zkorumpovaní. Ve skutečnosti se domáhají těch platů jen na základě soudního rozhodnutí, že to krácení bylo protiústavní. To ostatní (úvahy o možné „zkorumpovatelnosti“) jsou novinářské spekulace, kterých se lidé jako Zeman v duchu populismu nejnižších pater rádi chytí. K závěru o protiústavnosti toho krácení došel ostatně i loni Ústavní soud (viz Právo, 4.2.). ÚS zároveň „má za to“, že jeho nález „nezakládá nárok na zpětné doplacení rozdílů platu a dalších náležitostí“. „Jakkoliv ÚS trvá na tom, že zákonodárce v této věci dlouhodobě postupuje vědomě protiústavním, a tedy neomluvitelným způsobem, je třeba současně vidět, že zpětné doplacení těchto částek by znamenalo významný a zejména též nepředvídaný zásah do státního rozpočtu, který by nutně vedl k dalšímu růstu zmíněného napětí mezi společnostmi a soudci... Toto řešení by proto vedlo k nepochopení ze strany společnosti a mohlo by oslabit pozici soudců a znevážit jejich funkci... Proto má Ústavní soud za to, že od skupiny, která by měla představovat elitu společnosti, lze požadovat i větší míru velkorysosti a vstřícnosti než od skupin jiných...“ Tyto řádky nejsou součástí nálezu, je to jeho zdůvodnění, čistě politické zdůvodnění, uplatnění politických ohledů. Jako laik mám popchybnosti, zda je k tomu Ústavní soud kompetentní; pravda, je to jen „názor“, a je otázka, jakou má vlastně právní váhu. V každém případě mi to připadá podivné. A v té souvislosti bych chtěl ještě zdůraznit: Soudní moc je nejvyšší odvolací instancí v demokratickém státě, posledním odvolacím místem. Když se člověk octne v nějakém vážném, zásadním konfliktu, je jeho poslední nadějí, soudní moc je nadřazená vůli lidu, a to z dobrých důvodů: lid se může mýlit a taky se velmi často mýlívá. Spravedlnost není totéž co vůle lidu, spravedlnost je nesrovnatelně víc. Je pravda, že kdybychom měřili tímto přísným měřítkem, dá se českým soudním orgánům velmi mnoho vytknout (např. že občas upřednostňují vůli lidu a jeho více či méně významných představitelů před spravedlností). Jde však o to, co soudy mají být, a zároveň taky, jak tomu mohou společnost, občané napomoci. Jak vidno, jsem zastáncem „soudcokracie“, s tím, že soudní moc samozřejmě nemá vládnout! Má jen bdít nad dodržováním spravedlnosti, např. i kdyby se všichni prezidenti světa, všichni potentáti od premiérů po obecní podtajemníky stavěli na hlavu.

V supermarketu v oddělení zeleniny říká zákazník prodavači:

"Prosím půl hlávky salátu."

"Promiňte, ale prodáváme jen celé hlávky." odmítá prodavač.

"Víte co, zeptejte se svého vedoucího, jestli by to nebylo možné..."

Prodavač jde teda za šéfem a informuje ho:

... "Nějaký debil tam chce koupit jenom půl hlávky salátu..." v tom si uvědomí, že nespokojný zákazník stojí za ním a tak dodá: "a tento pán... má zájem o druhou polovinu."

Šéf souhlasí s prodejem půl hlávky salátu a když spokojný zákazník odejde, říká prodavačovi:

"Jste pohotový. Líbilo se mi jak jste z toho vybruslil. Odkud jste, chlapče?"

"Já jsem z Ostravy." odpověděl mladík.

"A proč jste odešel z Ostravy?"

"To víte, tam jsou jenom samý horníci a kurvy. Jinak nic."

"Aha... Moje žena taky pochází z Ostravy..."

"Fakt? A na který šachtě fárala ? "

„Tak jak se daří?“

„Ále, stojí to za prd, nemám práci!“

„No tak pojd' dělat k nám, já dělám v pohřebním ústavu. Člověče, tam se ti užije kolikrát srandy, to by ses divil!“

„Cože? V pohřební službě? Co tam může bejt za srandu?“

„No onehdá nám volali, že umřel chlap na ženský! Tak tam přijedeme, z tý ženský jsme ho sundali a vrazili ho do rakve. Chlap najednou vylihl a všem nám dal přes držku!“

„Von jako obživil nebo co?“

„Ále prdlajs obživil! My si spletli patro!“

Tento Slovak je v Amerike hrdina. U nás ho pozná len málokto

Michal Strenk je zvečnený na snád' najznámejšej fotografii z druhej svetovej vojny.

Presne pred 70-rokmi seržant Michal Strenk vztyčoval vlajku na dobytom japonskom ostrove Iwo Jima. Tento okamih je zvečnený na snád' najznámejšej fotografii z druhej svetovej vojny. Len málokto vie, že americký hrdina pochádza z obce Jarabina pri Starej Ľubovni.

V obci sa všetci hrdo hlásia k svojmu rodákovi, ktorý pomáhal americkej vlaku vztyčovať. Ako 6-ročný emigroval s rodičmi do Ameriky.

Uprostred dediny doteraz stojí jeho rodný dom, na ktorý umiestnili pamätnú tabuľu. Konca 2. svetovej vojny sa ale nedožil a 1. marca uplynie 70-rokov od jeho smrti.

Ak multikulturalizmus zlyhal, musíme byť ešte tolerantnejší

Stanislava Harkotová ATLAS.SK

ROZHOVOR - Slovensko je krajinou, ktorá má jeden z najvyšších počtov národnostných menšín. Podľa LACA ORAVCA, programového riaditeľa Nadácie M. Šimečku, sme na multikulturalizmus prakticky „odsúdení“. Tváriť sa, že keď zavrieme hranice, vyhneme sa cudzorosnosti zvonku, je podľa neho mylné. „Ak multikulturalizmus zlyhal, musíme byť ešte multikulturalnejší a ešte tolerantnejší,“ tvrdí v rozhovore.

Vašej organizácii niekto vlani v septembri na dvere nastriekal nápis: Nechceme multikulti. Prišlo sa na to, kto to bol a prečo to spravil?

Nezistilo sa to. Máme toho človeka nasnímaného aj na kamere, ale polícia ho nevypátrala. Pravdepodobne ho nemá vo svojich databázach. Domnievame sa, že išlo o niečo organizované. V jeden deň sa čosi podobné odohralo aj na ďalších troch miestach. Všetko to boli organizácie, ktoré sa venujú napríklad rómskej téme. Takýchto incidentov ale nie je veľa.

Ako je to dnes v Európe naozaj? Ktorá krajina vie žiť v multikultúre, ktorá nie a dopláca na to?

Multikulturalizmus nám ľahko ide z úst, ale oveľa ťažšie sa už definuje. Často sa citujú výroky západných politikov o tom, že multikulturalizmus zlyhal. Otázne ale je, či v daných krajinách mali naozaj funkčný politický systém, ktorý rešpektuje rozmanitosť. S najväčšími problémami sa pasujú krajiny, ktoré v tomto ohľade mali resty. Podobne ako Slovensko v zaobchádzaní s rómskou menšinou. Potom sú krajiny, ktoré do toho veľa investovali. Aj tam sa vyskytujú problémy, no spolužitie je oveľa harmonickejšie. K lepšiemu multikulturalnému prostrediu patrí sever, počnúc Kanadou cez Britániu až po Škandináviu, ktorý sa aj hodnotovo prihlásil k tomuto konceptu. Krajiny starého kontinentu, vrátane nás, sa zvyknú vymedzovať nacionálnejšie. Historický národ tam predstavuje jadro spoločnosti, a to prirodzene navádza k hierarchii, kde existuje akási druhoradosť menšín.

Ak by sme zlyhanie pripustili?

Ak by sme aj pripustili, že multikulturalizmus sa potýka s rôznymi problémami a zašli až do roviny stretu civilizácií, keď je spolužitie problematické, keď to, čo vnímame do budúcnosti, povedzme konflikt medzi islamom a kresťanstvom, je potenciálne výbušné, otázka znie, čo iné existuje ako alternatíva? Keď Breivik strieľal v Nórsku, nórsky premiér v prvej reakcii povedal, že odpoveďou na daný incident musí byť väčšia otvorenosť krajiny. Ak multikulturalizmus zlyhal, musíme byť ešte multikulturalnejší a ešte tolerantnejší.

Čo je silnou stránkou severu, že sa mu darí žiť v rôznorodosti?

Na to neviem presne odpovedať. Osobne si myslím, že to má svoje historické korene. Protestantké krajiny akoby

úplne inak koncipovali vzájomné spolunažívanie rôznych sociálnych skupín. Akoby nastolili kultúru oslobodenia sa od výlučnosti alebo nadradenosti. Pracovali na tom desiatky rokov vedia, že zmena v témach, ktoré sa týkajú predsudkov a mýtov, neprichádza rýchlo. Myslím si, že tieto krajiny to majú akoby vstopené vo svojej mentalite, v genetickom kóde spoločnosti. Slovensko prirodzene dlhodobo patrí k tým konzervatívnejším a možno potom aj ustráchanejším a xenofóbnejším krajinám.

Existujú signály, že sa stávame tolerantnejšou spoločnosťou?

Skôr naopak, vidíme skôr postupný proces deliberalizácie a rozpad ideálu Novembra '89. Keď skladáte mozaiku drobných vyjadrení, zistíte, že sa často hovorí o tom, že ak cudzinci, tak potom len tí z kultúrne blízkyh krajín alebo z kresťanského prostredia. Na jednej strane je tu politická korektnosť, ale to, aby bol niekto nositeľom ideí multikulturalnej spoločnosti, aby hlásal, že s Rómami a Maďarmi by sme sa mali uzmiert' , to tu chýba.

Čo vzdelávanie?

Je zaujímavé, že od roku 2008 je v školskom zákone prierezová téma Multikulturalná výchova. Ide však o čistý formalizmus. Podniklo sa totiž len veľmi málo konkrétnych krokov, veľmi málo metodického a didaktického vedenia. Je zjavné, že tejto téme sa v školách nedostáva priestoru. Myslím si, že koncept Slovenska ako multikulturalnej spoločnosti nikdy nebol konsenzuálne schválený.

Čím to je, že školstvo na tieto témy rezignuje?

Školy sa zmenou zákona nemenia. Chce to čosi ako leadership, lídra hore. Práve pri tej multikulturalnej výchove bolo paradoxné, že ju školstvo prijalo za ministra Jána Míkolaja z SNS. Ono, tie prierezové témy ostali akousi Popoluškou. Deklarovali sme, že ich chceme, ale len málo sa zdôrazňuje ich dôležitosť. Nie je to nosná agenda.

Týka sa nás téma multikulturalizmu?

Najjednoduchší argument, ktorý počuť: Ved' u nás žiadni cudzinci ani nežijú.

Multikulturalizmus je o diverzite krajiny. A my sme krajinou s jedným z najvyšších podielov národnostných menšín. Máme tu aj istú náboženskú diverzitu. Z princípu sme „odsúdení“ na multikulturalizmus. Tváriť sa, že keď zavrieme hranice, nebudeme mať problémy s „cudzorosnými“ vplyvmi, je mylné. Minimálne Rómovia sú pomerne odlišnou kultúrou. Buď sa naučíme žiť s rešpektom, alebo nám tu bude ďalej tikať časovaná bomba. Pritom historicky sme sa hlásili k tomu, že sme znášavivá, mnohonárodnostná krajina. V mojich rodných Košiciach alebo v Bratislave sa akoby strácala viditeľná pestrosť, ktorá v nich kedysi bola už na prvý pohľad prítomná. Potom si predstavu o tolerantnej krajine len namýšľame.

Kedy v histórii sme ňou boli?

Tá predstava patrila k prvej Československej republike. Tá sa všeobecne považovala za výraznú v presadzovaní práv menšín. Na vtedajšiu Európu mala mimoriadne rozvinuté niektoré stránky, napríklad národnostné školstvo.

Potom prišla vojna. Prečo sme po nej na tú víziu nenadviazali?

Prvé Československo patrilo k elitnému klubu európskych demokracií, po ňom nás postihlo 60 rokov nedemokratických režimov. Je zaujímavý prístup socialistických krajín k národnostným menšinám. Národnostné práva sa presadzovali veľmi umelými nástrojmi. Po páde socializmu, keď sa zdalo, že napätie medzi menšinami a väčšinou neexistuje, alebo je ukryté niekde pod pokrievkou, situácia na začiatku 90. rokov prepukla do silného nacionalizmu. Komunistom sa totiž tieto veci nepodarilo vstépiť hodnotovo, ale skôr autoritatívne a prikazom. Preto to viedlo k problémom spojeným s intoleranciou.

Dnešný stav by ste charakterizovali ako? Kde sme?

Žijeme akýsi skrytý, pokrytecký rasizmus. Formálne sa tvárame ako tolerantný národ, ale sme hlboko „zamýtovaní“. Napríklad antisemitizmus je najviac zakorenený v Maďarsku a na Slovensku. Postoje k Rómom sú u nás jedni z najhorších. Takisto postoje k homosexuálom sa síce zlepšujú, ale stále sme v porovnaní s inými krajinami málo tolerantní. Držíme sa na chvoste Európy, zato hovoríme o našej mierumilovnosti. Jeden z mýtov je napríklad to, že sme nikdy nikomu neublížili. Toto deformuje náš pohľad na to, čo je to skutočný rešpekt a tolerancia. Stačí sa pozrieť na kauzu referenda. Bolo v ňom vidieť staranie sa do druhých, demonizovanie, normalizovanie. Fyzických útokov voči menšinám máme relatívne málo, málo je i demonštrácií voči, povedzme, židom alebo moslimom, ale rasizmus v nás naďalej hlboko drieme.

Kiska a poľský prezident sa zhodli na dôležitosti Vyšehradskej štvorky

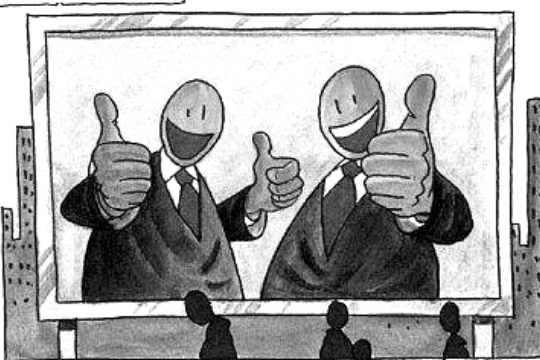
Prezidenti Kiska a Komorowski sa za necelý rok stretli už desiatykrát. Vzťahy medzi krajinami sú nadštandardné.

WITÓW/POLSKO. Prezidenti Slovenskej a Poľskej republiky Andrej Kiska a Bronisław Komorowski hovorili na nedeľnom neformálnom stretnutí v poľskej obci Kościelisko-Witów aj o bezpečnostnej situácii v Európe a zhodli sa na dôležitosti Vyšehradskej štvorky.

„Vyšehradská štvorka je našim úspechom a nástrojom na vyjadrovanie spoločných názorov na to, čo sa deje v regióne. A osvedčená dvojstranná poľsko-slovenská spolupráca je základom pre riešenie prípadných problémov,“ povedal Komorowski.

„Som veľmi rád, že vzťahy medzi našimi krajinami, skutočne výborné a nadštandardné vzťahy, ktoré máme, vytvárajú veľmi silný základ aj pre pôsobenie Vyšehradskej štvorky ako takej,“ dodal Kiska.

Pred voľbami

Po voľbách

Prezidenti Kiska a Komorowski sa za necelý rok stretli už desiatykrát. V nedeľu spoločne odštartovali i privítali v cieľi bežkárov, ktorí absolvovali VI. ročník medzinárodných pretekov v behu na lyžiach Stopa bez hraníc zo slovenských Oravíc do poľskej obce Kościelisko-Witów.

„Toto stretnutie len potvrdzuje naše výborné vzťahy medzi Slovenskom a Poľskom a práve takéto projekty bez hraníc, ako majú názov aj tieto preteky, sú práve tým symbolickým vyjadrením toho, aké naše vzťahy sú a ako by sme ich aj do budúcnosti mali rozvíjať,“ povedal slovenský prezident Andrej Kiska.

„Hovoríme tu o spolupráci medzi mestami, regiónmi a štátmi, ale chcem zdôrazniť to, čo sa stále publikuje v prieskumoch verejnej mienky, že Slováci sú podľa Poliakov nielen naši najbližší susedia, ale aj najvyššie hodnotení susedia a to sme veľmi radi,“ dodal k téme slovensko-poľských vzťahov poľský prezident Bronisław Komorowski. Sme

“Počúvaj ma, práve som sa dozvedel, že k nám do paneláku už dva mesiace chodí nový pekný pošťár, ktorý vraj u nás už pretiahol všetky ženy okrem jednej!”

A žena na to: „Jáááj, to bude tá tlstá krava z ôsmeho.“

Rómka príde na úrad pre dávky v hmotnej núdzi a úradníčka jej vraví, že dávky nie sú. Rómka sa začne rozčuľovať:

- A ako to? Bielym sa už nechce robiť?

Babke ukradli bicykel. Okoloidúci sa pýta:

- A volali ste políciu?

- Áno.

- A čo vám povedali?

- Že oni to neboli.

- Prečo politici klamú?

- Lebo pravdu by sme znášali oveľa horšie.

Český lékař žijící ve Velké Británii na konkrétních příkladech ukazuje, jak probíhá islamizace této kdysi hrdé evropské země.

Postupující islamizace Británie je zdrojem nepřehledného množství absurdních zážitků. To, co by se za jiných okolností dalo vydávat za téměř humorné historky, však vyvolává spíše smutek a mrazení v zádech. Z tohoto zlého snu se totiž nedá probudit. Stará dobrá Anglie umírá v přímém přenosu.

Zdejší absurdita už dosáhla takových rozměrů, že jsme tu svědky třeba toho, jak státní inspekce trestá vynikající školu za to, že je příliš etnicky anglická nebo třeba toho, jak se angličtí radní v anglickém městě zdřáhají vyvěsit anglickou vlajku – jen proto, aby neurazili citění svých muslimských spoluobčanů. Je důležité šířit informace o dění v Anglii, protože jestli budeme jednou podobné věci zažívat i v České republice, nebude už cesty zpět.

Po napsání posledních dvou článků („Neberme si příklad z Británie...“ a „Jak jsem viděl starou dobrou Anglii...“) jsem dostal několik podnětů, abych uvedl také nějaké osobní zážitky z probíhající islamizace.

Na úvod jen řeknu, že jsme se sami před lety přestěhovali z centra Sheffieldu na předměstí, kde nežije muslimská populace. Vesnice a okraje města jsou totiž už jediným místem, kde je možné se s islámem denně nesetkávat a kde je ještě možné zažít tradiční anglickou společnost. Místní hospůdky, hudební akce, fotbal - tam všude jako by se čas vrátil zpět před éru multikulturního šílenství. Je však jen otázkou času, kdy i tento svět navždy zmizí v multikulturním, či přesněji islamizačním kotli. I kdybych o tomto faktu sebevíc přemýšlet nechtěl, každý jednotlivý den v práci či ve městě mi zdejší realitu připomene se slíci naléhavostí.

Zde tedy uvádím několik postřehů, jak takový všední den s islámem vypadá. Tak rozhodně mě už například nezaskočí, jak často každý den v práci vyslovím jméno Mohamed nebo kolik zahalených žen kolem sebe zrovna vidím (zdravotnice, příbuzní, pacientky). Není výjimkou, že těch zahalených je v daném okamžiku více, než prostovlasých. Pokud vejdu do šatny a tam se zrovna některý kolega klaní na rozprostřeném ručníku s obrázkem Mekky, je to v pohodě, prostě dělám, že si ho nevšímám. Takový je prostě kolorit „moderní“ britské společnosti.

Mírný problém v každodenním životě ale už mohou představovat určitá praktická omezení. Tak například, pokud si chce někdo objednat brzy ráno taxi a je zrovna ramadan, má smůlu. Dispečerka jen milým hlasem doporučí, ať si raději zajistí alternativní dopravu, protože všichni řidiči jsou muslimové a prostě nepracují. Nebo takový nákup v supermarketu. Pokud má někdo v košíku třeba slaninu a pivo, může se mu stát, že ho muslim u pokladny odmítne. Takový zákazník pak musí vystát ještě jednu frontu, tentokrát k nemuslimskému pokladnímu.

Jednou z mála pozitivních dopadů islamizace je, že se dá ušetřit čas i peníze za cestování. Když někdo kupříkladu touží po exotice a chce vidět, jak vypadá život třeba v takovém Pákistánu, vůbec nemusí do žádného Pákistánu jezdit. Stačí se projet některou z muslimských čtvrtí tady. Vše je téměř identické - včetně lidí, kostýmů, obchodů, hudby, jídla, pořádku i bezpečnosti.

Pokud byste při takové poznávací jízdě poslouchali BBC 4, můžete si vyslechnout (stejně jako já před několika dny) příklad současné dramatické tvorby. Hlasatel dílo uvedl jako úsměvnou komedii z muslimského prostředí s názvem „Dokud nás džihád neorozdělí“. V této hře se moderní muslimská žena postupně dovítí, že její snoubenec je terorista a rozmlouvá mu jeho plán odjet bojovat proti nevěřícím na Blízký východ. Přesvědčuje ho tedy, že džihád za práva muslimů prý lze vést i mírnějšími prostředky v jejich každodenním životě tady doma v Británii. No prostě, komedie k popukání. Až mi z toho smíchu běhal mráz po zádech.

Pozadu v trendu smířování se s islamizací nezůstává ani televizní BBC (důsledek proislámské politiky a rostoucího počtu muslimských zaměstnanců). Zcela nedávno jsem tak večer sledoval pořad „Udělejte ze mě muslimku“ (Make me a Muslim). V tomto svém původním pořadu BBC představuje portréty britských dívek, které konvertovaly k islámu. Každý měsíc zde totiž konvertuje k islámu několik set až tisíc bílých Britů, k islámu konvertovala například i švagrová bývalého premiéra Tonyho Blaira. I sama BBC proto zřejmě usoudila, že je potřeba britskou společnost na tento fakt připravovat, aby byla probíhající kulturní změna co nejhladší.

A mohu přihodit několik historek z práce. Před několika dny jsem sloužil na jednotce resuscitační péče. Jde o oddělení plně nejmodernějších přístrojů, kde se léčí ti nejvíce nemocní pacienti. Uprostřed rušného dne zazvonil u

dveří oddělení zvonek a jelikož jsem byl zrovna nejbližší, otevřel jsem. Za dveřmi stál bradatý muslim v hábitu. „Dobrý den. Máte u nás příbuzného?“ zeptal jsem se. „Ne,“ odpověděl muž bez pozdravu, „nemůžu najít mešitu, kde je tu nejbližší mešita?“ Když jsem mu řekl, že nevím, tak on na to, že ho to u nevěřícího nepřekvapuje a ať mu tedy rychle zavolám nějakého muslima. Tento požadavek jsem odmítnul a rozloučil se. Než se před ním zavřely dveře, stačil ještě zavolat: „Aláh akbar! Brzy budete všichni vědět, kde je nejbližší mešita. Aláh je veliký!“

V univerzitní knihovně jsem potkal kolegu z nemocnice. Povídali jsme si o práci a potom přišla řeč i na politiku a na poslední události v Sýrii. Osmělil jsem se a zeptal se ho, co si myslí o krutosti islamistů. Úplně se rozohnil: „Ale vždyť oni přece nemají letadla. Jak se můžou bránit?! Kdyby na ně Amerika neútočila, nikoho by nepodřezávali, to je přeci jasný ne?!“ „Nevím, Mohammede. Mám trochu obavy, jak to všechno bude pokračovat...“ odpověděl jsem mu. „Ale to vůbec nemusíš! My to tady za nedlouho všechno převezmeme. A to bude pořádek, to uvidíš. Žádní opilci, žádná dekadence! Nakonec budete všichni rádi.“ Odmlčel jsem se: „Hmmm...a až to tady, jak říkáš, převezmete, budou pak muset všichni konvertovat na islám?“ „Ale vůbec ne,“ řekl nahlas a rozesmál se. „Klidně můžeš zůstat kuffar! Ale budeš mít daleko větší daně, samozřejmě. Takže nakonec bude i v tvém nejlepší zájmu, abys islám přijal. Aláh je veliký! A i pro rodinu to tak bude lepší. Ničeho se neboj, pomůžeme Ti, budeš šťastný!“

To všechno jsou sice věci, které mě stále ještě poněkud zarazí, postupem času je však pomalu přestávám řešit. Tak to prostě je, Británie se stává islámskou zemí a já to nezměním. Daleko silněji a osobněji však vnímám dopady islamizace na životy konkrétních lidí, které znám. Uvedu namátkou několik příkladů (jména jsem pozměnil).

Tak třeba Janet, jedna z našich sestřiček, si mezi řečí posteskla, že její šestnáctiletý syn začal nedávno brát drogy. Dříve miloval sport, jeho muslimští spolužáci ho však kvůli tomu tak šikanovali, že sportování nechal. Janet si stěžovala ve škole, ale bezvýsledně. Nemůže prý vystupovat proti zájmům etnické menšiny (i když v tomhle případě muslimové tvořili ve třídě etnickou většinu). A za nějaký čas její syn začal brát. Drogy prý dostává od pákistánských dealerů.

Anestezioložka Ruth, moje kolegyně, mi nedávno vysvětlovala, proč jezdí do práce v čepici. Před lety ještě dojížděla na kole, ale jak v okolních čtvrtích přibývalo muslimů, necítila se bezpečně a začala jezdit autem. Pak se začala bát i v autě, protože na ní jako na nezahalenou ženu řidičku prostě pokřikovali. Proto teď jezdí v autě a ještě v čepici.

Mladá policistka Helen, sousedka přes ulici, má zase jiný příběh. Jednou při silniční kontrole Helen zastavila rychle jedoucí auto. Řidičem byl muslim. Pokutu zaplatit odmítl a následně si na policistku stěžoval, že prý ho zastavila z rasových důvodů – šlo prý o šikanu, protože byl muslim. Nepomohla jí objahoba, že byla tma a že nemohla vidět, kdo auto řídí, spolujezdci samozřejmě potvrdili řidičovu výpověď. Pokutu tedy nakonec musela platit Helen - za projev rasové nesnášenlivosti. Od policie se před časem rozhodla odejít.

Sanitář Martin mi vyprávěl o malém městečku Market Rasen, které leží na východ od Sheffieldu a kde má příbuzně. V městečku mají základní školu, kterou milují děti i rodiče. Minulý měsíc vydala státní školní inspekce (Ofsted) hodnotící zprávu, která potvrdila, že škola funguje výborně a dosahuje vynikajících učebních výsledků. Přesto inspekce odmítla dát škole celkové ohodnocení „vynikající“ a snížila ho na „dobrá“. A jaký tedy objevili nedostatek? Škola je prý příliš anglická a příliš bílá (chodí do ní totiž téměř výlučně bílé anglické děti). Slovy inspekce – „škola selhala v tom, že nezajistila, aby její žáci porozuměli kulturní různorodosti moderní britské společnosti a zakusili tak na sobě bezprostřední interakci se svými protějšky z odlišného etnického pozadí“. Martin mi říkal, jak jsou tam lidé zklamaní a bezradní. Nejsou žádní rasisti, škola si děti nevybírá dle barvy pleti nebo původu. Do jejich městečka však prostě zatím větší vlna přistěhovalců nedorazila. Co prý tedy mají dělat? Mají si tam rychle nějaké muslimy pořídit?

Do kostelíka stojícího na vršku v naší vesnici dojíždí farář Matthew. Je to prostý a moudrý člověk, bývalý ocelářský dělník. Když paní Thatcherová zavřela v osmdesátých letech v Sheffieldu ocelárny, překvalifikoval se na faráře a druhou půlku života tak trávil ve službě na farnostech v okolí. Mluvili jsme spolu nedávno o vánocích a tradicích. Mimo jiné mi řekl: „Víš, ale nemysli si, že to takové u nás bylo vždycky. Ulice bývaly plné lidí zpívajících koledy. To se ztrácí. To je všechno ta politická korektnost. Tu jsme dříve neměli...“ Pak mi vyprávěl, jak každým rokem ubývá vánočních tradic a křesťanských

symbolů, protože tradiční vánoce prý mohou urážet citění muslimů (a mnoho muslimů už také proti slavení vánoce veřejně protestovalo). Od připomínání vánoce na pracovišti ustupuje i řada zaměstnavatelů, v některých čtvrtích lidé už nedávají do oken vánoční výzdobu. Často za tímto trendem stojí i sami horliví úředníci magistrátu, kteří dělají vše pro to, aby se nic nedotklo muslimského citění. Jistou úlevou tak prý bylo, když sama Muslimská rada Británie (The Muslim Council of Britain) vydala prohlášení, že vánoce nejsou zakázány a že všichni, kdo vánoce chtějí slavit, si prý mohou normálně koupit stromeček i krocana. Rada pak vzkázala i muslimům, že by se neměli cítit slavením vánoce uraženi, protože Ježíš byl přece prorok islámu. „Nevím však, jak to bude vypadat za dalších deset či dvacet let,“ dodává ustaraně Matthew, „já už tu asi nebudu, ale co ti ostatní...“

Dalším symbolem, který se dotýká citění muslimů je samotná anglická vlajka – kříž Svatého Jiří. I sami někteří Angličané už mají obavy, že jejich národní vlajka by mohla být vnímána jako rasistický symbol (vyvolává prý u muslimů nepříjemné vzpomínky na křížové výpravy). V některých obcích se dokonce zasustupitelé rozhodli vlajku raději vůbec nevyvěšovat, aby se tak nedotkli citění svých muslimských spoluobčanů. Ano, zdejší absurdita soužití s muslimy dosáhla takového stupně, že se (někteří) Angličané v Anglii obávají vyvěsit anglickou vlajku.

Koho z místních by před lety napadlo, že něco takového budou zažívat ve své vlastní zemi? Neznám zde žádného Angličana, který by si takový vývoj přál. Nikdo z politiků se tu původních obyvatel nikdy neptal, jestli si přejí, aby se Británie stala islámskou zemí. A přesto se to děje. Dle oficiální zprávy Národního statistického úřadu (the Office for National Statistics - ONS), publikované dne 16.5.2013, bude islám ve Velké Británii dominantním náboženstvím již za dvacet let.

Místní lidé jsou zde jako opaření. Naprostá většina z nich se na veřejnosti bojí o muslimech otevřeně promluvit a od tématu uhýbají, nebo jen zmateně opakují naučené fráze o pozitivních dopadech multikulturalismu. Pokud se jich však zeptám v soukromí, mají naléhavou potřebu o nechtěné islamizaci své země diskutovat. I tak ale mluví jen polohlasem, zavírají dveře a ještě se rozhlížejí, jestli nás někdo nesleduje. Celé to dění kolem sebe užasle sledují, jako by stále doufali, že se z toho zlého snu probudí. Neprobudí. Stará dobrá Anglie, tak jak jsme ji znali, nám totiž pomalu umírá přímo před očima.

Stejně, jako tomu bylo kdysi v Anglii, tak i v České republice si dnes jen málokdo dokáže něco podobného představit. Kolik lidí si dnes připouští, že by se islám mohl podobně nezadržitelně šířit i v českých a moravských městech? Pokud však k tomuto problému zůstaneme lhostejní, tak se jednou šířit bude. Nechceme-li proto, aby naše kultura ve své současné podobě zanikla, zajímejme se o to, jak probíhá islamizace v zemích západní Evropy, cestujme, informujme se. Poučme se z toho a zkusme nedopustit, aby se i z České republiky jednou stal islámský stát.

autorem je Vladislav Rogozov, převzato z jeho blogu na lidovky.cz

Vysoký tlak neboli, ale zabíjí: Jak si poradit bez prášků?

Je to tichý zabiják. Nebolí, zprvu pociťujeme jen bolest hlavy, únavu, poruchy spánku či nevolnost. Jenže vysoký tlak a nemoci s ním spojené mají ročně na svědomí až 25 procent lidí nad 40 let. Přitom stačí se o své tělo starat a potíží s tlakem se vyvarovat...

1. Měřte si tlak pravidelně Abychom vůbec věděli, jak na tom s tlakem jsme, měli bychom si ho pravidelně měřit, i když nepociťujeme žádné potíže. Krevní tlak vám změní váš lékař, lze využít měření v lékárnách, ideální je však pořídit si tlakoměr domů. Normální hodnota krevního tlaku u dospělého člověka by měla být 120/80.

2. Dodržujte životosprávu Hodnoty krevního tlaku v první řadě ovlivníme sami svým životním stylem. Chce to vyvarovat se stresu, naučit se navodit si klid pomocí meditace, samozřejmě je pohyb a správná výživa. Škodí alkohol, kouření, nadměrná hmotnost a také přebytek soli v potravě.

3. »Kouzelná« houba pomáhá Na snížení krevního tlaku je dobré konzumovat banány, kiwi a červenou řepu. Nejlépe ale svůj krevní tlak ustálíte na správných hodnotách díky zázračné houbě Reishi neboli lesklokorce lékařské. Ta nejenže tlak reguluje, ale snižuje také hladinu cholesterolu v krvi, chrání cévy a posiluje srdce. Kromě toho pozitivně ovlivňuje i nervový a hormonální systém, léčí plicní a jiné virové či bakteriální choroby Aha - bez autora

dokončení z první strany

NAŠE VZTAHY SE SOUSEDY....

Na druhou stranu mě (i většinu Australanů) štvě naše věčné rozhazování peněz na Foreign Aid, kdy U.N. i dohlíží, jestli jsme na to vynaložili dost peněz ve srovnání s jinými státy, což považují za drzost a proto vždycky budu volit stranu, která má v programu toto naše "dojení" zarazit! Znovu připomínám, že to je pouze naše Party for Freedom!

Vůbec celý přístup a vztah Austrálie k Indonésii je podivný. Je to náš nejbližší soused (pouze Papua New Guinea je blíž), obchodujeme s nimi, ale po celá léta byly vztahy silně napjaté a připadá mi to, jako by z nich naši měli strach, jako by měli stále v paměti, že je to země s více než 200 miliony obyvatel, z většiny muslimů! A co hůř, mimo roky, kdy se na nás doopravdy "zlobili", že naše vláda a ADF pomohla East Timoru k samostatnosti, stále ještě v Austrálii za peníze našich taxpayerů cvičí indonésští důstojníci, mimoto náš (předešlý) government daroval indonéskému letectvu čtyři transportní C-130 Herculesy (jenom proto, že pro RAAF byly koupeny nové modely) a pro jejich Navy zase darováno šest patrol člunů. Jsou ti naši stratégové "mimo mísu"? Kupují si draze přátelství a pak to jedním tahem pokazí připomenutím! Mimoto, že nejenom počtem obyvatelstva jsou více než desetkrát početnější, ale i jejich ozbrojené síly se silně modernizují, nakupují v Rusku obojživelné PT tanky, stíhačky Suchoj-30, objednané ponorky z Německa, licence pěchotních zbraní a tak jenom doufám, že naše zpravodajské služby nedostávají mzdu pro nic za nic! V ADF by měla být výuka "bahasa indonesia" (jejich druh malajštiny) - nejenom u SAS a Commandos!

Přší teď své úvahy, ale život běží a nežli Noviny vyjdou, Chan a Sukumaran už mohou být zastřeleni, anebo taky ne! Každopádně, se sousedy bychom měli mít slušné, vzájemné vztahy, ale stále platí staré latinské heslo - Si Vis Pacem Para Bellum! - "Chceš-li mír, (bud) připravený na válku!" psáno 8. března 2015. Sven F. Rehulka, Miranda NSW

Jsou naši komunisté infantilní?

Jaroslav Herda

Někteří zcela určitě. Rozhodně ti z nich, kteří dodnes oslavují Lenina, Stalina a jejich pohůnka Gottwalda. Malé dítě, je-li fyzicky týráno a ponižováno vlastním otcem, může zahořet vděčností a obdivem ke svému stejně narušenému strýci, když tento otci nafackuje. Později však, i přes veškerá pouta, pochopí, že jsou oba nebezpeční násilníci.

A to zvláště v případě, že chování a jednání otce i strýce vykazuje znaky bestiality. Před chvílí skončil na ČT2 dokument, v němž se opět mluvilo o způsobu, jakým se J.V. Stalin nešťítit upevňovat moc. Obludným a bestiálním terorem vůči svým spoluobčanům. V rozměrech, jakými Adolfa Hitlera více než předčil. Od stolu vypisovat počty lidí, kteří mají zemřít – to lidi alespoň s minimální sociální inteligencí odpuzuje. Ne ty, kteří právě v té bestialitě vidí sílu, k níž se přitulují jako úchylní pohrobci. Beze studu a bez svědomí dokáží strašit své spoluobčany na svých rudých sabatech tvářemi zrůd.

Citace z webu SMKČ: „Se jménem Josefa Vissarionoviče Stalina je spojeno vítězství socialistické industrializace, kolektivizace zemědělství, všestranný rozvoj centrálně plánovaného hospodářství, vědy, techniky, socialistické kultury, upevňování komunistické morálky.....“

Jaké morálky, o tom by jistě uměla dlouze vyprávět paní Semelová. Naštěstí to umějí historikové a dokumentaristé lépe.

Další tragikomický citát: „Byl opakovaně vězněn a poslán do vyhnanství, ...“ Ne, že by to nebyla pravda. Jen není vysloveno, za co byl vězněn.....

Upřímně, něco infantilního je i v těch, kteří tolerují oslavování bestiálních vůdců.

zajímavosti z netu od pana Jana Kotíška:

NEWSPEAK, verze 2015 :

RADIKÁL: člověk který rozdmýchává ve společnosti zlo tím že upozorňuje na problémy.

EXTREMISTA: člověk, který o problémech nejenže mluví, ale dokonce roztáčí spirálu nenávisti požadavky, aby politici tyto problémy řešili.

PRAVICOVÝ EXTREMISTA: zpučně odmítá, aby za něj problémy vyřešil stát, ale drze dává průchod své agresivitě tím, že hledá řešení vlastními silami.

ANGAŽOVANÝ OBČAN: na lidi se kterými nesouhlasí, píše do práce udání za genderovou nevyváženost ve vyjadřování a málo časté venčení psíka.

LIDSKOPRÁVNÍ AKTIVISTA: žije, aby se společnosti pomstil za domnělá příkoří na něm spáchaná.

MULTIKULTURNÍ ORGANIZACE: příjemce miliónových dotací z EU a Norských fondů, které využívá k tomu, aby okolí vnutila svou osobní představu dobra i za cenu jeho zničení.

Prohlášení prezidenta Obamy: "USA jsou z finanční krize venku", mi silně připomíná prohlášení prezidenta Zápotockého v dubnu 1953, že měnová reforma nebude. Ale možná se historicky nejvyšší dluh USA vypaří?

Extremista, rasista, xenofob, islamofob, nácek, radikální pravičák, homofob... to všechno jsou novinářská synonyma pro bílého heterosexuála pracujícího mimo státní sektor a mimo "neziskové" organizace.

Pařížská starostka Anne Hidalgo plánuje podat žalobu na televizní stanici Fox New za to, že v souvislosti s útokem na časopis Charlie Hebdo uvedla, že se v Paříži nachází několik čtvrtí nebezpečných pro nemuslimy. Podle Hidalgové tím utrpěla pověst města. Dodávám: Takhle vyhazovat za právníky! Přece nejlepším důkazem opaku by bylo, kdyby se v těch několika čtvrtích sama večer prošla...

Když se dopadený vrah jmenuje Cigoš, není to multikulturní fail?

Ukrajinský prezident Porošenko: „Ukrajinská armáda je připravena bránit Evropu!“ Dodávám: Ovšem nejprve vystřílí polovinu vlastních občanů...

Není nad Transparentnost! Členem vládního týmu pro "zákon o majetkových přiznáních" je programový ředitel Transparency International pan Radim Bureš (člen Rady vlády pro koordinaci boje s korupcí).. Viděl někdo, ve jménu Transparentnosti, jeho transparentní lustrační přiznání (osvědčení)?

Trošku pozdě, ale je to moc hezký

Nový rok už je sice za námi, ale tohle je vydařeně přání.

"Abych nikoho neurazil, nepřejí lidem, ale postavičkám z Betléma:

Přeji volům, aby neřvali z plna hrdla na všechny kolem, oslům, aby nebyli paličatí a tupí, ovečkám, aby nešly slepě za prvním lepším pastýřem, pastýřům, aby si nemysleli, že ty ovečky jsou tak tupé, jak vypadají, andělům, aby méně lítali a víc chodili po zemi mezi lidmi, králům, aby nezůstali nazí jen s korunou na hlavě a Svaté rodině, aby našla teplé místo v srdcích lidí."

O. Zbigniew Czendlik, farář

JUDr. Karel KÜHNEL

Zvláštní zmocněnec pro krajanské záležitosti

V Praze dne 17. února 2015

Č. j. 94817/2015-SUM

Vážení přátelé,

po roce se znovu na Vás obracím, abych Vás pozdravil a mohl informovat o projektech, které pracoviště zvláštního zmocněnce pro krajanské záležitosti v letošním roce podporuje a které jsou, jak se domnívám, hodny Vaší pozornosti.

Jedná se především o tradiční akce, které určitě znáte a kterých se někteří z Vás každoročně účastní. Budeme velmi rádi, když budete informaci o nich šířit i mezi další zájemce.

Spolek Česká škola bez hranic (ČŠBH) bude ve dnech 3. – 7. srpna 2015 pořádat svoji každoroční konferenci. Ke slavnostnímu zahájení letošního již 7. ročníku dojde v Toskánském paláci Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Podrobnější program bude k dispozici na webových stránce www.csbh.cz během měsíce dubna. Hlavním tématem bude koncepce udržování mateřského jazyka v zahraničí jako nástroje zachování kulturního a historického dědictví státu. Tradičně se očekává debata k vývoji situace v oblasti výuky češtiny pro děti v uplynulém roce a vzájemná výměna zkušeností.

ČŠBH vytvořil v r. 2014 výukové materiály – pracovní listy pro žáky ZŠ a gymnázií a metodického průvodce pro

učitele) – zaměřené na tři tematické okruhy: Literární umělci v československých legiích (J. Kopta, R. Medek a F. Langer), Osudy Čechů v zahraničí v kontextu dějinných událostí 20. století (A. Mucha, M. R. Štefánik, J. Palivec a B. Martinů) a Významní cizinci v novodobých dějinách Československa (E. Denis a M. Pellé). Třetí tematický okruh je zpracován i ve francouzštině a angličtině. Vše je volně dostupné na webových stránkách spolku ČŠBH www.csbh.cz

Na webové stránce ČŠBH rovněž naleznete informace k úspěšnému Letnímu tábora pro děti ze zahraničních českých škol, který se koná v Centru ekologických aktivit města Olomouce Sluňákov. Pro velký zájem se v letošním 7. ročníku tábora uskuteční dva turnusy, a to od 12. 7. do 17. 7. 2015 pro děti od 6 – 12 let a od 17. 7. do 22. 7. 2015 pro děti od 6 -15 let.

Letní tábor pro starší děti krajanů spojený s výukou českého jazyka pořádá rovněž i občanské sdružení Sedm paprsků, www.sevenrays.cz. Letošní 3. ročník je určen pro děti ve věku od 12 do 17 let a koná se v penzionu Pohoda v Jizerských horách od 19. 7. – 1. 8. 2015. Přihlášky je potřeba zaslat do 31. 3. 2015 přímo na e-mailovou adresu sdružení info@sevenrays.cz.

Ve dnech 10. – 13. 9. organizuje sdružení Sedm paprsků ve spolupráci s MZV ČR a Stálou komisí Senátu Parlamentu České republiky 9. ročník Mezinárodního krajanského festivalu. K účasti jsou zváni účinkující z řad krajanů z celého světa. Zájemci se mohou hlásit prostřednictvím webové stránky www.krajanskyfestival.eu, kde naleznou přihlášku a odešlou ji na e-mailovou adresu sdružení Sedm paprsků info@sevenrays.cz. Slavnostní zahájení festivalu bude ve čtvrtek 10. 9. v 10 hodin v hlavním sále Senátu. Vyvrcholením celého festivalu bude tradiční krojovaný průvod souborů z Toskánského paláce na Hradčanské náměstí. Zde dojde i k vyhodnocení nejlepších souborů a ke slavnostnímu zakončení festivalu.

Každoročně se v rámci Programu podpory českého kulturního dědictví konají i studijní pobyty a kurzy pro krajany, o nichž býváte informováni prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR. Podrobné informace naleznete na webové stránce Domu zahraniční spolupráce www.dzs.cz.

Věřím, že Vás některá z plánovaných akcí určených pro Čechy žijící v zahraničí zaujme a při nějaké z těchto příležitostí Vás tak budu moci osobně pozdravit.

Zároveň bych Vás rád ujistil, že MZV ČR se bude nadále snažit podporovat aktivity ve prospěch šíření českých tradic a českého jazyka, na kterých se ve velké míře podílíte Vy sami.

Na další spolupráci s Vámi se těší

Karel KÜHNEL

Recept No.408

Pikantní salát se sušenými rajčaty

(teplý salát)

Doba přípravy: 30 minut

Budete potřebovat (pro 4 osoby):

1 kg ve slupce uvařených brambor
150 g sušených nebo cherry rajčat
1 lžičku kaparů
1 červenou cibuli
1 žlutou papriku
4 lžíce citronové šťávy
4 lžíce olivového oleje
sůl, pepř
cukr
125 g kuliček minimozzarely

Postup:

Brambory omyjte a uvařte. Cibuli nakrájejte na kolečka. Dejte je do mísy a trochu je promněte se solí. Brambory oloupejte ještě horké a hned je promíchejte ve velké míse s cibulí. Přidejte na proužky nakrájená sušená rajčata a papriku. Do salátu pak vmíchejte kapary a mozzarellu. Z oleje, citronové šťávy, soli a pepře připravte dresink. Zalijte jím salát a opatrně promíchejte. Pak ho nechte minimálně dvě hodiny uležet.

Céčkový herec zpochybňuje plynové komory

- text: Jiří X. Doležal Reflex

Vždy, když někdo šíří osvětivskou lež, zajímá mne, kdo to je. V našem případě se stal odborníkem na spalování Židů céčkový herec a sběratel klystýrů Jíří Maria Seiber.

Na webu Válečného muzea Sudety, které provozuje, najdeme z pera páně Sieberova následující historický skvost: „Velmi diskutovanou problematikou války jsou plynové komory. Byly nebo nebyly? Je velmi mnoho lidí, kteří o plynových komorách mluví jako o faktu, ale nikdy se nezajeli sami osobně přesvědčit o tom, zda mohly opravdu fungovat. Já jsem si tu práci dal. Základ je, proč vůbec vznikly. Za války v táborech s nedostatečnou hygienou se množily vši, jejichž kousnutí způsobuje epidemii smrtelného tyfu. Zabít veš není tak jednoduché. Nejprve se zavšivené oděvy napařovaly. Později se vši v oděvech zabíjely jedovatým plynem Ziklon-B. ... Po válce se toho někdo chytil a pak už jenom bylo nutné ty plynové komory vyrobit. V každém koncentračním táboře bylo krematorium. Vedle krematoria byla márnice. Tak jednoduše z márnice udělali plynové komory. Pod heslem, tady je vraždili a tady rovnou spalovali. To je hrůza.“ Pak cituje údajnou tiskovou zprávu poválečné rakouské policie. "V některých případech bylo možné dokázat, že příznání existence plynových komor byla vynucena mučením a svědecké výpovědi byly falešné."

Podobným kydům se standardně říká osvětivská lež, a v řadě evropských zemí je hlásání osvětivské lži trestným činem. Tak jsem se s panem Sieberem spojil a zeptal se ho, jak je vzdělán v oboru spalování mrtvol, a jak na své revoluční poznatky přišel. Číslo jsem na něj měl, psal jsem o jeho sbírce klystýrů. Vysvětlil, že má firmu na deratizaci a odšívování a objel koncentrační tábory. Pak bádá. „Došel jsem k závěru, že (plynové komory) nemohly technicky fungovat.“ Na dotaz, jaké má vzdělání v oblasti spalování mrtvol a zabíjení, říká, že je divadelní režisér, herec a dramaturg, a nemluví o zabíjení a spalování mrtvol. „Diskutuji o tom, jestli existovala plynová komora a jestli v ní bylo možné technicky zabít lidi tím, že jim sypete na hlavu granule Zyklonu B.“ A prý to nešlo. Přitom je celkem notoricky známo, že v plynových komorách pouštěli vražděný plyn ze sprchových hubic na stropě místností, a stropem se granule s jedem sypaly do komor jen v některých táborech. „Technicky není možné to lidem sypat na hlavu!“ dodává rezolutně. „Plynové komory byly vyrobeny po válce!“ pokračuje.

Jak bylo za holocaustu zavražděno těch šest milionů Židů, když neexistovaly plynové komory, ptám se dál nesměle. „Já si nemyslím, že jich bylo šest milionů. Ještě nedávno udávali tři a půl milionu v Osvětimi a teď že devět set padesát tisíc. Holocaust existoval, byla povražděna strašná spousta lidí, a já si osobně myslím, že polovina z nich skončila v Rusku. Ale dokážu si představit, že ten článek napíšete tak, že se mne uděláte rasového vraha.“

Pan Sieber nemusí mít strach, rasového vraha z něj dělat nebudu. Není proč, stačí přece, že ze sebe propagací osvětivské lži udělal úplného debila on sám. A to debila na mezinárodní úrovni. Ještě dřív než my si našeho zpochybňovače totiž všiml server o Izraeli [Eretz.cz](#). To je zase ostudy!

Ryšavé unikáty

Upíři probuzení z narkózy brzy vyhynou.

Genetika zrzavých

Že jsou rusovlasíky považovány za velmi atraktivní a zrzaví muži právě naopak, je zakořeněný stereotyp. Věděli jste ale, že zrzaví lidé nestárnou, potřebují více anestetik a možná za sto let úplně vymizí? Tady je souhrn zajímavých faktů, které jste o ryšavých lidech nejspíš neslyšeli.

1. Jediné procento lidí na Zemi má ruské vlasy. A kombinace zrzavých vlasů a modrých očí je vůbec nejvzácnější. Nejvíce zrzavých žije na Britských ostrovech a v bývalých anglických koloniích, například v Austrálii. Překvapivě také žijí v Mexiku, Izraeli nebo v Jihoafrické republice.

2. Zrzavá barva vlasů je považována za natolik unikátní, že jim nizozemské město Breda dokonce věnovalo rusovlasý festival. **Zrzavé dny** se konají první zářijový víkend na oslavu všech zrzounů a zrzek. Že nepatříte mezi tyto vyvolené? Nemusíte zoufat, v rámci nediskriminace je akce přístupná i nezrzounům. Nicméně pokud máte vlasy lišící barvy, získáte speciální slevy do brebských kaváren.

3. Podle starých pověr byly rusovlasé ženy považovány za čarodějnice nebo upírky. Doteď se věří, že jsou zrzky popudlivé a velmi výbušné.

4. Zrzaví lidé vytvářejí vitamín D efektivněji, nepotřebují tedy tak často pobývat na slunci. S tím ovšem souvisí i to, že jsou náchylnější ke spálení a k onemocnění rakovinou kůže.

5. Zrzavé vlasy jsou schopny udržet si pigment déle než jakékoliv jiné vlasy, proto zrzavým lidem šednou vlasy pomaleji. Navíc jsou také velmi pevné.

6. Studie Louisvillské univerzity z roku 2002 provedená na dvaceti testovaných ženách ukázala, že pro uvedení zrzavých lidí do narkózy je potřeba až o 20 procent více anestetik. Nesprávné dávkování anestezie u zrzavých lidí způsobuje probouzení během operace a následné vzpomínky na operaci. Zrzaví lidé vykazují také větší resistenci vůči analgetikům.

7. Podle německého serveru Deutsche Welle by se měl nízký poměr rusovlasých na populaci i nadále snižovat, vědci předpovídají, že by mohli do sta let úplně vymizet. Rudovlasé děti se rodí zejména, pokud mají oba rodiče zrzavé vlasy, jinak je jejich výskyt řídký.

8. Zajímavé je, že zrzavou genetickou informací MC1R si může rod nést, aniž by se po generace projevila. Rusovlasý gen nosí až čtyřicet procent populace. Pokud se sejdou dva rodiče s tímto genem, je pětadvacetiprocentní šance, že se jim dítě narodí zrzavé.

9. Existují dva typy zrzků. Takzvaný podzimní typ, který se vyznačuje tmavšími zrzavými vlasy a olivově zbarvenými očima. Druhým typem je keltský typ s průsvitnou kůží a světlou barvou očí. Tyden

Sexuální džihád: Tři britské školačky pomáhají islamistům vlastním tělem

Tři britské školačky pomáhají islamistům vlastním tělem | Foto: INT text: Jiří X. Doležal

Přestože na současném radikálním islamismu je kritizováno mnoho věcí, zcela opomíjen je sexuální rozměr muslimského terorismu. Jako teď, když se tři anglické pubescentky vydaly „sloužit“ džihádu vlastními genitáliemi.

Média v minulých dnech oznámila alarmující, tragickou, ale zároveň i tragikomickou zprávu. V Anglii nedávno pohřešované puberťáčky se našly. „Shamima Begumová (15), stejně stará Amira Abaseová a o rok starší Kadiza Sultanaová prý v pátek se syrskými doklady odjely k turecko-syrské hranici a do syrského města Tall Abjad, které je pod kontrolou Islámského státu,“ zaznělo na kanálu ČT 24.

Podle jmen soudím, že to nebyly zrzavé a pihovaté Britky, ale děvčata z tradičně islámských rodin přestěhovalců. Je samozřejmé, že se děvy nevydaly na území Islámského státu střilet z kalašnikovů, ale souložit.

Islám je postaven na mimořádně represivní sexuální morálce, sex je tabu, za nevěru se žena trestá ukamenováním, znásilněná žena má spáchat sebevraždu, předmanželský sex spolu provozují muži a například zjištění, že nevěsta není panna, končí vraždou ze cti. Vše sexuálního mezi dvěma lidmi, kromě klasického sexu manželů, je haram (hřích).

Prostituce je ještě větší haram, a úplně haram je homosexualita. Následkem mimořádného dozoru nad mladými děvčaty je opravdu těžké, aby si musice zasouložil před svatbou jinde než v bordelu (kam by sice taky neměl chodit, ale známe to). Homosexuální styk přesto kvete mezi muži, ale jde o náhradní sexuální chování. Sexuální život neprovdaných dívek je nulový.

Existuje však výjimka - tou je sexuální džihád. Boj za víru ospravedlňuje vše, když padne někdo hodně hříšný při džihádu, stejně přijde do nebe. Proto svatá válka omlouvá i sexuální styk džihádistických bojovníků se svolnými svobodnými muslimkami. Takový sex není chápán jako prostituce, natož nevěra, ale jako služba boji, služba džihádu.

Pro mladá muslimská děvčata je velmi obtížné - ať už pocházejí z Evropy, nebo třeba z Tuniska - získat doma sexuální zkušenost. Normálně začít sexuálně žít, jak činí všechny jejich nemuslimské kamarádky. Podvědomě po tom samozřejmě touží, ale na vědomé úrovni by nezhrěšily, natolik ještě mají od rodičů islám natlučený do hlavy. Tak

vše řeší střední cestu: Koupí se letenku a jedou s džihádisty souložit ve jménu Alláha. To se smí.

Tři mladé Angličanky tedy nyní slouží jako matrace hrdlořezům z Islámského státu, a určitě si to moc užívají. Musí to být hodně duchovní prožitek. Nejde o první kauzu podobného typu. Loni zmizely i dvě Rakušanky bosenského původu a tuniská vláda oficiálně řešila, co dělat s děvčaty, které byly v Sýrii na „náboženské misi“ a vrátily se těhotné.

Prostě - poblázněnost mnoha mladých muslimských holek do islamismu je dána i tím, že je to cesta, jak si konečně zasouložit. Stejně tak agresivita a ochota umírat, kterou vidíme u muslimských mladíků, je výsledkem jejich fatální nadřazenosti. Islám totiž do důsledků popírá a zakazuje lidskou sexualitu, nikdo jiný než ženatý a vdaná nemají šanci na sexuální život, a i masturbace je haram. Takže jedním z možných řešení problému s islámem by bylo, kdyby muslimští učenci došli k závěru, že souložit se vlastně smí už před svatbou, a zahýbat i po ní.

Skandál v Rakousku: Americké a britské tajné služby „hackly“ kvůli odposlechu všechny sim karty

Americké a britské tajné služby se nabouraly do systému velkého výrobce sim karet, nizozemské společnosti Gemalto, aby mohly odposlouchávat mobily po celém světě. Teď bylo oznámeno, že v Rakousku bylo tímto způsobem „postížených“ přes 13 milionů sim karet. Informoval o tom web thelocal.at.

S tímto velmi vážným obviněním přišla rakouská Strana zelená, která vycházela z informací známého amerického informátora Edwarda Snowdena, ty pak předtím zveřejnil web The Intercept. Rakouští Zelení volají po vyvození politické odpovědnosti proti Británii i USA a navrhuji zahájit vyšetřování.

Firma Gemalto působí v 85 zemích a má více než 40 výrobních závodů. Obvinění považuje za „velmi závažné“, ale pořád ho nedementovala. Tajné služby k případu jako obvykle mlčí.

Podle některých neověřených informací odposlouchávají již léta americké tajné služby i telefony v České republice, Austrálii či Kanadě.

Nejlepším městem pro život na světě je Vídeň, Praha skončila na 68. místě

05.03.2015 REFLEX - Každý rok se objevuje velká studie o podmínkách života ve velkých městech světa. Letošním vítězem je rakouská Vídeň, před švýcarským Curychem a novozélandským Aucklandem. Praha skončila na 68. místě. Celkem bylo hodnoceno 230 měst podle 39 různých parametrů – od dopravy, podmínek pro bydlení, čistoty ovzduší až po možnosti získání práce. Žebříček vydává americká konzultační společnost Mercer a jmenuje se Mercer's Quality of Living Reports.

Letošní pořadí ukázalo to, co všichni tušíme – nejlépe se žije v západní Evropě, Kanadě či v Austrálii. Naopak oblastmi zmaru zůstávají některá africká velkoměsta, ale v posledních letech i rozbořený arabský svět.

Zde je pořadí nejlepších měst pro život na světě: Vídeň, Curych, Auckland, Mnichov, Vancouver, Düsseldorf, Frankfurt, Ženeva, Kodaň a Sydney. Jak vidíme, až sedm měst z první desítky, se nachází nedaleko Česko republiky. I proto se dá říci, že Praha je „až“ na 68. místě. Nemůže nás ani těšit, že podle odborníků je česká metropole nejlepším městem pro život v zemích východní a střední Evropy. Za Prahou je Budapešť, Lublaň, Varšava či Vilnius. Chtělo by se to ale více přiblížit Západu.

Za evropského „skokana roku“, který pokročil v zlepšování kvalit života vpřed, je považována polská Wroclaw, která je ale pořád na 100. místě žebříčku. Naopak oproti minulosti si znatelně pohoršilo argentinské Buenos Aires (trvalé hospodářské problémy), Moskva (je až na 167. místě, dopad mají krize, sankce a špatná pověst Ruska), ještě o deset míst hůře je na tom ukrajinský Kyjev a nejméně se propadl libyjský Tripolis, kde zuří občanská válka.

Vůbec nejhůře se podle měření Mercera žije v některých afrických metropolích (Kinshasa, Brazzaville, Chartúm, Bangui), ale také v haitském hlavním městě Port-au-Prince. Na vůbec posledním místě se ocitl irácký Bagdád, kde není radno kvůli hrozbě atentátů v některých čtvrtích vycházet ani nakoupat.

2. Zurich, 3. Auckland NZ, 4. Munich, 5. Vancouver, 6. Dusseldorf, 7. Frankfurt, and 10. Sydney

Uruguay: Veselý odchod nejchudšího prezidenta na světě

Za vlády Josého Mujiky od roku 2010 byly povoleny potraty, schváleny sňatky homosexuálů a legalizován prodej marihuany. Uruguayci však politika, který končí 1. března, milují především proto, že tento bývalý marxista, jemuž byl v mládí vzorem Che Guevara, ani v prezidentském postu neopustil extrémně skromný způsob života. Píše Tomáš Nídr.

Tomáš Nídr 1.3.2015

José Mujica, odcházející uruguayský prezident. / foto: Montáž

Nejchudší prezident na Zemi mohl z postu odejít jako boháč.

Nejmenovaný arabský šejk mu totiž loni v listopadu za jeho ojetého volskwagena „brouka“ z roku 1987 nabídl milion dolarů. Hlava Uruguaye José Mujica, který ve svém postu končí 1. března, si však image skromného socialisty nepokazil. Nabídku za svého čtyřkolového miláčka, s nímž ho za 30 let používání pojí pevné pouto, odmítl, protože by urazil přátele, kteří se mu na modré auto kdysi složili.

Nějakou dobu však uruguayský prezident Mujica nad částkou váhal. Nikoli proto, že by za ni mohl opravit svou zchátralou farmu na okraji Montevidea, kde žije místo paláce pro hlavu země a pěstuje chryzantémy, ale proto, že by výtěžek mohl věnovat bezdomovcům. Tato historika ukazuje, proč je 79letý politik, kterému Uruguayci přezdívalí Pepe, u svých spoluobčanů natolik oblíbený. A nejen u nich.

Strýcovské charisma

Žádný Mujikův předchůdce v čele 3,5milionového státu, jenž patří mezi nejvyvinutější v Latinské Americe, nebyl ve světě stejně známý jako tento muž s vizáží bodrého strýce, který návštěvu nikdy nezapomene pohostit panákem kořalky. Není za tím pouze odmítání pompéznosti prezidentského postu, odevzdávání 90 procent platu na charitativní účely a extrémní skromnost, kterou by mohl své kolegy vyučovat, ale i reformy, které Uruguayi zajistily průkopnictví nejen z kontinentálního, ale i globálního hlediska.

Žádný Mujikův předchůdce v čele 3,5milionového státu, jenž patří mezi nejvyvinutější v Latinské Americe, nebyl ve světě stejně známý jako tento muž s vizáží bodrého strýce

Zemička vmáčknutá mezi giganty Brazílii a Argentinu je považovaná za nejliberalnější v Jižní Americe. Jako první v regionu tu v roce 1913 legalizovala rozvody a o čtrnáct let později dala ženám volební právo.

Za „Pepeho“ tu v roce 2011 povolili interrupce a v roce 2013 umožnili sňatky homosexuálům. Za vlády Mujikovy levicové Široké fronty se Uruguay stala prvním státem na světě, kde všechny děti na prvním stupni státních škol mají vlastní počítač.

Největší poprask však vyvolalo, když se v létě 2013 odhodlala legalizovat marihuanu.

Erární dealer

Kontroverzní krok se teprve zavádí do praxe, takže je brzy na jeho hodnocení. Osoby, které si budou chtít tuto lehkou drogu koupit, se musejí registrovat, být plnoleté a mít uruguayské občanství, což má zabránit tomu, aby Montevideo nevzaly útokem trajekty z Buenos Aires plné argentinských turistů natěšených na legální rauš. Uruguay nechce být novým Nizozemskem, kde je „tráva“ sice zakázaná, ale represivní složky několik desetiletí nad její veřejnou distribucí na příkaz z nejvyšších míst zavírají oči, takže hulící turistika kvete.

Každý zaregistrovaný má v Uruguayi měsíčně nárok maximálně na 40 gramů marihuany, které mu prodají v lékárnách. Zájemce si také může vypěstovat vlastní „hulení“, ale nesmí mít více než šest rostlin. Existovat budou i kuřácké kluby, kde opět pod dohledem speciálně zřízeného úřadu, budou moci pěstovat 99 „kytek“.

Zbytek nabídky pro odhadovaných 180 tisíc spotřebitelů s roční poptávkou 25 tun musejí vypěstovat prověření farmáři – na zakázku.

Podle odhadů podporovatelů zákona by měla stačit plocha o rozměrech 30 fotbalových hřišť. Stát se tím z hlediska kritiků legalizace prodeje marihuany stává dealerem. Nijak nepřekvapuje, že je proti konzervativní

opozice či katolická církev, za kterou káravě na adresu Uruguaye promluvil i papež František. S novým zákonem ale nesouhlasilo v době jeho vyhlášení podle průzkumů ani šest z deseti obyvatel.

Uruguayský příspěvek lidstvu

Mujica, který dle svých slov konopí nikdy nekouřil, a ani ho nehodlá na svých pozemcích za Montevideem začít pěstovat, v rozhovoru pro brazilský list Folha de Sao Paulo řekl: „Marihuanu nehájím, byl bych raději, kdyby vůbec neexistovala.“ A dodal: „Starost nám nedělají ani tolik drogy jako nelegální obchod s nimi.“

„Uruguay chce legalizaci marihuany dát svůj příspěvek lidstvu, ale ustoupíme od ní, pokud se ukáže, že se experiment nedaří,“ říká Mujica

Je přesvědčen, že válka proti narkotikům a veškeré represe přinášíjí více škody než užítku. „Pokusíme se skončit s nezákonností a přivést trh s marihuanou na světlo,“ obhajoval proto krok před voliči. V jiném rozhovoru pak prohlásil: „Uruguay chce legalizaci marihuany dát svůj příspěvek lidstvu, ale ustoupíme od ní, pokud se ukáže, že se experiment nedaří.“

Je to největší revoluce, kterou prosadil. I když v mládí, kdy mu byl vzorem Che Guevara, myslel na revoluci úplně jiného typu. V šedesátých letech se farmář Mujica, který se do té doby ve volném čase zabýval především cyklistikou, přidal k marxistické skupině Tupamaros.

Inspirovala se rebelií, díky níž moc na Kubě strhl do svých rukou Fidel Castro. Jenže rovinatá Uruguay není kvůli přehlednému terénu pro taktiku běžné guerilly vhodná. Jediné místo, kde se povstalcům nabízel úkryt, byla metropole Montevideo. Zde podnikali svoje akce proti demokraticky zvolené vládě.

Říkali mu Květinář

Nejčastější byly případy bank a únosy lidí z establishmentu. Došlo i na popravu agenta FBI, který jihoamerické kolegy učil, jak levicové nespokojence vyslýchat pomocí mučení. Nejznámější byl koordinovaný případ několika bank a policejní stanice ve městě Pando v říjnu 1969, ze kterého se snažili dostat v maskování za pohřební průvod.

Mujica dostal kvůli své profesi dostal přezdívku Florero (Květinář)

Mujica, který kvůli své dosavadní profesi dostal přezdívku Florero (Květinář), byl během té doby šestkrát postřelen, třikrát uvězněn, ale z vězení se dokázal dvakrát dostat vykopanými tunely. Po čtvrtém zadržení měl utrum.

Od roku 1973 byla u moci vojenská diktatura, která se s oponitvím nemazala. Bez skupulí Mujiku a jeho zadržované spolubojovníky prohlásila za rukojmí, kteří budou popraveni, pokud Tupamaros budou pokračovat ve svých akcích. „Pepe“ navíc dva roky z věznění strávil v samotce na dně bývalé studny, kde se podle svých současných vtípků „naučil komunikovat s mravenci“.

Exguerillero nevadí

Ven se dostal na amnestii až poté, co v zemi byla v roce 1985 obnovena demokracie. Brzy se začlenil do Široké fronty, která se na základě voleb a umírněné rétoriky snažila dosáhnout zvolení prvního levicového prezidenta v dějinách Uruguaye. Povedlo se jí to v roce 2004, kdy zvítězil onkolog Tabaré Vázquez. Mujica se v jeho vládě ujal postu ministra zemědělství. Na ten nejvyšší si muž, který se chlubil vegetariánskými návyky a netají ateismem, počkal pět let – do dalšího hlasování.

Exguerillero v čele Uruguaye je obdobná situace, jako by se nejvyšším představitelem Německa stal bývalý bojovník Frakce Rudé armády

Exguerillero v čele Uruguaye je obdobná situace, jako by se nejvyšším představitelem Německa stal bývalý bojovník Frakce Rudé armády. V Evropě nemyšlitelné, ale v Latinské Americe realita, která veřejnost příliš neznepokojuje.

Mujica, u něhož není jasné, na kterých činech Tupamaros se podílel, se ke své problematické minulosti několikrát vyjádřil. „Dělal jsem chyby jako kdejaký kluk ze sousedství,“ prohlásil, jako by se ideologicky podbarvená kriminalita rovnala krádeži přezrálých hrušek. Ale uznal svůj omyl, že společnost pro pokrok potřebuje avantgardu, která jí lepší život vnutí.

Cesta do prvního světa

Od osmdesátých let se o pokrok snaží zákonnou cestou. Z Evropy, kde je jistá podpora v nezaměstnanosti, rodičovská dovolená, podpora na děti nebo zdravotní pojištění, se nelze na Mujiku a jeho spolustraníky dívat jako na zastydlé komunisty. Jen se totiž snaží, aby tyto vymoženosti byly dostupné všem i v jejich zemi. A nikoli zadarmo, žadatel o

podporu v nezaměstnanosti musí být připraven pomoci například při shrabávání listů nebo bílení radnice.

Bezdětný prezident, který žije se svou manželkou-exrevolucionářkou, má na postupné cestě své země do prvního světa, do kterého se Uruguayci chtějí začlenit, velký podíl

Od doby, co se levice v roce 2005 ujala moci, Uruguay zaznamenává zhruba pětiprocentní hospodářský růst, což vedlo k velkému poklesu počtu chudých – ze 40 na 13 procent. Roste střední třída, takže je ekonomicky i sociálně srovnatelná s postkomunistickými státy v Evropě. Bezdětný prezident, který žije se svou manželkou-exrevolucionářkou, má na této postupné cestě své země do prvního světa, do kterého se Uruguayci chtějí začlenit, velký podíl. Svým dobráckým přístupem totiž pomáhal obrušovat hrany vnitropolitických sporů.

Nadhled ztratil stejně jako téměř celý národ jen před rokem při fotbalovém mistrovství světa. Odmítal totiž i po zhlédnutí jasně prokazatelných záběrů uznat, že největší hvězda jejich týmu Luis Suárez při vítězném zápase s Itálií zákeřně pokousal soupeře. Fotbalová asociace FIFA hráči tehdy na čtyři měsíce zastavila sportovní činnost, za což ji Mujica nazval „spolkem starých zkurvysynů“.

Rady za zápraží

Vážněji Mujiku kritizují jen radikální studenti, podle kterých se zpronevěřil svým mladistvým ideálům. Především mu vyčítají, že více neusiluje o potrestání těch, kteří se za vojenské diktatury dopouštěli zločinů proti lidskosti. Dosud jsou za to stíhány jen největší ryby. „Pepe“ však vyzývá Uruguayce, aby se dívali do budoucna.

Z pozice respektovaného staršiny, který sedí na zápraží své skromné haciendy, hladí třínohou fenku Manuelu a žoviálně promlouvá k národu, může Mujica dění ve své vlasti nadále usměrňovat

Pravice Mujiku kritizovala za chaotické řízení vlády, navzdory tomu má nyní podporu 60 procent občanů. Od 1. března však v prezidentském postu končí. V Uruguayi nesmějí prezidenti vykonávat dva mandáty po sobě. V postu ho nahradí všem známý Tabaré Vázquez, který byl hlavou země před spolustraníkem Mujikou.

Vzhledem ke kmetskému věku loučícího se politika nikdo nepředpokládá, že by ještě Mujica na nějaké posty aspiroval. Nicméně z pozice všeobecně respektovaného staršiny, který sedí na zápraží své skromné haciendy, hladí třínohou fenku Manuelu a žoviálně promlouvá k národu, může dění ve své vlasti nadále usměrňovat.

20 nejbezpečnějších významných měst světa – vyhrálo Tokio

Známy časopis The Economist v rámci svého projektu Intelligence Unit sestavil žebříček 50 nejbezpečnějších významných měst světa. A vítězem se stalo japonské hlavní město Tokio.

Pořadí vzniklo na základě velmi podrobných analýz ze 40 různých kvalitativních i kvantitativních ukazovatelů. Například – od bezpečnosti ve zdravotnictví až po dopravní nehody. Praha hodnocena nebyla. V evropském výběru se v tomto případě ocitlo 13 měst kontinentu, česká metropole není podle všeho až tak „důležitá“.

Prvenství Tokia až tolik nepřekvapuje, protože Japonsko je léta považováno za velmi bezpečnou zemi a to i pro cizince. Pro svět je pak dobrou zprávou, že Tokio bude pořadatelem letních olympijských her v roce 2020 a bude v té době hostit statisíce zahraničních návštěvníků. To brazilské Rio de Janeiro (pořadatel olympiády v roce 2016) je na tom o hodně hůře.

Na druhé straně žebříčku, tedy méně bezpečná města, se ocitly v tomto výběru saúdskoarabský Rijád, jihoafrický Johannesburg, vietnamské Ho Či Minovo Město, iránský teherán a indonéská Jakarta.

Zde je 20 nejbezpečnějších významných měst světa pro rok 2015 podle The Economist:

1. Tokio, Japonsko	14. Montreal, Kanada
2. Singapur	15. Barcelona, Španělsko
3. Ósaka, Japonsko	16. Chicago, USA
4. Stockholm, Švédsko	17. Los Angeles, USA
5. Amsterdam, Nizozemsko	
6. Sydney, Austrálie	18. Londýn, Velká Británie
7. Curych, Švýcarsko	19. Washington, USA
8. Toronto, Kanada	20. Frankfurt, Německo
9. Melbourne, Austrálie	
10. New York, USA	
11. Hong Kong, Čína	
12. San Francisco, USA	
13. Tchaj-pej, Tchaj-wan	

Reflex

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ LA BOHEME ” Restaurace a Bar:
adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. číslo: 9660 5639

Web: www.labohome.com.au
Email: reservation@labohome.com.au
Přijďte nás navštívit a pochutnat si na široké nabídce českých a evropských specialit, jako jsou pirohy nebo tatarský biftek, kuřecí, telecí & vepřový řízek, pečené koleno, žebírka, kachna či svíčková. Jako sladkou tečku na závěr nabízíme domácí jablčňák štrúdl, palačinky a další. K tomu si můžete dát výborné chlazené české pivo Plzen, Budvar či mnohá další.

Otevírací doba: Pondělí - zavřeno
Úterý až Pátek 5.00 - 23.00
Sobota 12.00 - půlnoc
Neděle 12.00 - 22.00
Speciální nabídka:
Út, St, Čt - 20% Sleva z "Tour of Europe"
Večeře za soumraku - Pa, So, Ne
Dezert za poloviční cenu nebo Dětské jídlo zdarma
Nabídka platí mezi 5.00 a 7.00 hodinou večerní
(účet zaplacen a stůl uvolněn do 7.00). Jedno hlavní jídlo, jeden desert nebo jedno dětské jídlo.
So & Ne - \$ 29.90 speciální obědové menu - hlavní chod & dezert (platí mezi 12 a 4 hodinou)
Dárkový poukaz v hodnotě \$ 20, \$ 30 nebo \$ 50 zdarma pro skupiny nad 12 osob se skupinovým meníčkem pouze - (pro přesné podmínky speciální nabídky prosím navštivte naši web stránku nebo zavolejte)

POSEDĚT MŮŽETE NA PŘEDNÍ TERASE, VE SPODNÍM BARU NEBO RESTAURACI S VÝHLEDEM NA MĚSTO.
SNADNÉ PARKOVÁNÍ I DOSTUPNOST AUTOBUSEM 09/III/15

Cafe „Putyka“ -
Uz není
ale otevře se pry brzo jinde

16.XII.2014

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí párky, tlačenka, moravské uzené tvaroh, mletý mák, zelí, kostkový cukr, ryby v láku, brynz, české a slovenské speciality, karlovarské oplatky, mouka atd. 25/III/15

DENTIST

Dr. Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/IX/14

Exception Joinery.

My jsme specializovaná společnost, která vyrábí vysoce kvalitní výrobky. Vyrábíme jakýkoliv druh truhlářského výrobku, který bude vyhovovat vašim požadavkům a rozpočtu. Kuchyně dělané na zakazku, vestavěné skříně, nábytek, obchody, restaurace... Lokalita - Sydney a okolí.
Tel: 0431231879 E mail: pavelmergl78@gmail.com
19/III/15

Samolepicí reklama, Polepy aut, Tisk, Grafika, Produktová fotografie
Wild FX, Slade Rd, Bardwell Park, NSW
Aleš = T: 0450 556 125, E:
ales@wildfx.com.au

08/II/16

Služby pro studenty

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského víza a vyberem správné školy. V Sydney provozujeme největší **česko-slovenské studentské centrum**. Jste turisté či studenty a máte zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají **zdarma** k dispozici vizové konzultace, design studia a zadosti o studentská víza, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd. **Zklamal Vás přístup jiných agentur? Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského víza? Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje? Chcete zdarma využívat našich služeb?** Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny! Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství. **Číslo imigrační licence:** 0208424 Český mluvčí, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní produkty po Australii, Novém Zeelandu, Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do všech destinací světa včetně Česka a Slovenské republiky. Travel agency licence: 2TA07248, Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář AustraliaOnline / Australiaonline Travel
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 - 9003 0455
Immigration section: 02 - 9003 0466
Travel section: 02 - 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
17/III/15

Information Planet ma 20 let zkušenosti, 4000 studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kancelářů v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě. Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké slevy pro naše klienty, party, promotions. **Poradenství při výběru školy, univerzity, viz, kontakt:** Katarina, Barbora, Estera email: europe@informationplanet.com.au mobile: 0420 300 863 **Poradenství ohledem práce, Kontakt:** Veronika email: service@informationplanet.com.au mobile: 0424 142 581 **Kancelář v Centru adresa:** Level 5, Clarence Street 285, Sydney 2000 NSW **Kancelář na Manly :** 41-A The Corsor, Manly 2095 NSW www.informationplanet.cz, www.informationplanet.sk

Austay Accommodation, kvalitní plně zařízené ubytování za výhodné ceny pro studenty, www.austay.com; Email: info@austay.com Kontakt: Michala Lidikova +61 406 232 283 Facebook: www.facebook.com/austay.accommodation Adresa: Level 6, 285 Clarence Street, Sydney 2000, NSW 25/III/15

Advokáti:

"Find the law confusing? Don't despair, we speak your language! We at Custodian Lawyers are conveniently located in the heart of Sydney CBD in a close proximity to all major public transport.

We provide general legal services to the public and particularly to the Czech and Slovak communities living in Sydney by qualified professionals fluent in both the Czech and the Slovak languages. Would you like to know more? Then, please contact us by telephone on **(02) 8964 6808** or by email addressed to avrana@custodianlawyers.com.au.

In alternative, by appointment, please visit our offices located at Level 7, 37 Bligh Street, Sydney, NSW, 2000." 19/III/15

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031 <http://www.czechandslovaksschoolsofsydney.org.au>
Principal: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ; 0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: **Zuzana Vašich** Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 - info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu**, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au
Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko."

Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171, tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980
vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoměsíčník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydává štvrtročne **Slovenské zvesti.**
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Zdruzenie Slovenskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,
p. Hani Stolina, konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806**
nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konsulát Slovenskej republiky v Brisbane
honorární konzul: Michal Horváth
adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane, Queensland 4000, Austrálie
tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
honorární konzul: Vojtech Michal Markuš
adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria 3165, Austrálie
tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837
mobil: 0421 635052;email:vmmarkus@bigpond.com.au

Honorární konsulát Slovenskej republiky v Sydney
honorární konzul: Milan Neklapil
adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord Street, Botany, NSW 2019
tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konsulát Slovenskej republiky na N.Zélande
honorární konzul: Peter T. Kiely
adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers Centre, 188 Quay Street, Auckland
tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
email: kiely@kct.co.nz

České velvyslanectví v Canberě
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úředních hodin v naléhavých případech funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
<http://www.mzv.sk/canberra>

Česká obchodní komora v Austrálii.
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
President: Aleš Groepl; phone: 0416 241 678,
Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Lubomír Jelínek - \$100
Milan Hemala - \$23
Vladimír Noháč - \$23

Vážený čtenáři,
vyslechněte naši prosbu:
nedovolte zaniknout těmto nevydělečným Novinám – pomozte jim tím, že je předplatíte sobě nebo i někomu jinému. Děkujeme

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291

Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každú štvrtú nedel' u o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou nedel' v měsíci je mše svatá v 11. ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedel' u o 12:00 hod
v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek
PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozneniny,svatby,slavnostní příležitosti) tel. mobil 0434 143 148
www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,
otvírací hodiny: Patek od 18 hodin, Sobota od 17 hodin, Nedele od 12 hodin.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla.

Velku vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju.
Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375.
Tesime se na Vas a vase pratele.

2015-AMG-annual general meeting - will be held on
March -14- 2015,from 12 pm at your club.

28.3.2015 se kona v Cesko-Slovenskem Country klubu setkani Ceskych senatoru a Velvyslance Ceske republiky Martina Pohla a dalsi clenove ceskeho diplomatickeho sboru. Restaurace otevrena od 12 hodin. Zacatek setkani 15,30 hodin. Tesime se na setkani s hojnou ucasti.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com

Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecně Jarďa Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:
Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinator (07)5530 6813

TASMANIE

Zdruzenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

Každé čtvrtek -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

Radio pouze digitální: DAB+ SBS3, **Čtvrtek 17:00-18:00**

DAB+ SBS3 vysílače v Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane and Darwin.

On demand: Internet, smartphone App

Další: live na digitální TV, na smartphonech; podcast atd.

Phone: 02 9430 2723, Filip Koubek

Address: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

Mail: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

Email: czech.program@sbs.com.au

Web: www.sbs.com.au/czech

Social media: facebook.com/SBSczech

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedel' u v **Sydney** od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny ...9.března. Léta Páně. 2015.

**Neposílejte peníze v hotovosti na
Noviny poštou!**

Uložte \$77 přímo do banky ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

**a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce před
jménem) nebo telefonní číslo.**

VELKONOCNY KONCERT
NA 264PITT STREET 28. 3 2015 o 6pm

*Celebrate the joys of Easter with us
. at our Annual.*

. Easter Concert.

**.Saturday, 28th of March 2015 at 6 pm
.at the Pitt Street Uniting Church.**

. Produced by Sylvia Virag .and presented by:.

. Sylvia Virag, Glenn Amer, Aleks Mitsios.

. Julia Fekete-Berky, Jaqueline Berky,.

. Rachel Horwood, Larissa Grotte and.

.The Willoughby Symphony Choir.

.Enjoy a beautiful selection of music by famous

.European classical composers performed by

. acclaimed European and Australian artists.

. Tickets: \$35 each.

. Prepaid group of eight +: \$30 each.

.Proudly sponsored by.

. PODRAVKA INTERNATIONAL.

Zřejmě Islámský stát unesl Čecha! Jaké jsou šance na jeho záchranu?

Praha Pondělí 9.3. - V Libyi byl unesen český občan a několik dalších cizinců. Nejspíš je v rukou Islámského státu. Zmizel při pátečním přepadení ropného pole, které mají na svědomí právě radikálové. Co by měla vláda udělat jako první a připadá v úvahu nějaká ozbrojená osvobozovací akce? Odpovídal bývalý šéf vojenského zpravodajství a bezpečnostní analytik Andor Šándor. Podle agentury AFP na ropné pole Ghaní na jihu Libye, asi 750 kilometrů jižně od metropole Tripolisu, zaútočili extremisté hlásící se k organizaci Islámský stát. Zabili přítom 11 strážců ropného pole, některým usekli hlavu. Místní vládní síly následným protiútokem převzaly nad místem opět kontrolu. Při útoku zmizel i jeden Čech, pravděpodobně ho zadržují radikálové z IS. Podle bývalého šéfa vojenského zpravodajství a bezpečnostního analytika Andora Šándora však dostat zajatce z rukou islamistů nebude jednoduché. Co by měla vláda udělat jako první a připadá v úvahu nějaká ozbrojená osvobozovací akce?

"Já jsem velmi pesimistický. Naše speciální jednotky jsou sice velmi dobré, ale představa, že budou útočit na území cizího státu, který je takto destabilizován mi přijde téměř vyloučená. Česká republika nemá žádné prostředky, předpoklad, že tam poletí vládní letkou, je nereálný. Myslím si, že důležité je začít vyjednávat, najít kontakt, se kterým bude možno vyjednávat, dohodnout se na nějakých podmínkách. Z toho prvního kontaktu uvidíme, o co těm lidem jde," uvedl v rozhovoru pro TV Nova bezpečnostní expert Andor Šándor.

Na ministerstvu zahraničí zasedal v neděli krizový štáb

Dva čeští diplomaté odcestují do Libye. Jeden v neděli, další by měl vyrazit na cestu během 48 hodin. Na ministerstvu zahraničí se kvůli vzniklé situaci sešel v neděli v 10 hodin krizový štáb. Situací se bude v pondělí zabývat i vláda.

V sobotu večer jsme zjistili, že tam je ještě jeden Čech, který právě zkontaktoval svoji rodinu a který tam také pracoval," řekla mluvčí ministerstva zahraničí Michaela Lagronová. V sobotu večer se tento občan dostal do bezpečné oblasti.

Libyjské úřady v neděli potvrdily, že pohřešovaných cizinců je nejméně sedm. Jak uvedl Zaorálek, pohřešovaný Čech nebyl pravděpodobně zabit ani zraněn. Lagronová také uvedla, že české úřady jsou s rodinou pohřešovaného Čecha v kontaktu. **CTK**

O stáří a ještě horších věcech

Antonín Jareš

Tak už je to tady, holenkové. Ty schody, které jsme kdysi křepce vylítli po dvou, později snadno vyběhli a posléze alespoň vystoupali, ty dnes už vylezeme jen s bídou, anebo vůbec ne. A že tu nás bolí a tu nás píchá už velmi neústupně a když nás ráno náhodou nic nebolí, je záhodno ověřit si pohmatem, že jsme přes noc neumřeli, i to je holá pravda. Že si také třeba zaboha nevzpomeneme, co to bylo včera k obědu či jak se jen proboha jmenuje ta ženská, co nás známostně zdraví v výtahu, nebo kam jsme zase sakra dali ty zatracené klíče, o tom všem také není sporu. Mimoto nám čas začal letět jako ten příslovečný jelen, když po pondělku je hned sobota, neboť ten Einstein, usmysliv si, že běh času se s rychlostí pozorovatele zpomaluje, přitom zcela nevysvětlitelně a neomluvitelně přehlédnul ten nadsluncejasný fakt, že tok času se s věkem pozorovatele naopak zrychluje! A to jak! A ještě jiné ukazatele nelze přehlédnout, jako třeba že zčistajasna nám v tramvaji začnou hodné slečny nabízet své místo nebo že zaslechne jakéhosi ...náctiletého spratka mluvit o nás co o “támhletom dědkovi”. Takže není pochyb, není sporu, není výmluvy, není pomoci, neboť už nám to nadešlo: Stáří.

O tom praví lidová moudrost, že je to sice šlamastyka, ale je to jediný způsob, jak se dožít vyššího věku. Nastoupili jsme tedy do kategorie spisovně řečeno starců a stařen, pro kterouž ovšem čeština ve své rozkošatělé květnatosti má jazykově kvalifikačních odstínů málem nespočet, příslušných ať naši konstituci či jiným atributům, anebo postoji mluvčího k naší osobě. Navíc se tu bohužel co do jazykových zvyklostí projevuje i jistá diskriminace takzvané genderová, jak hned bude ukázáno: například hned ten základní “stařec” bývá statný, důstojný, moudrý, přísný, vesměs to přívlastky pozitivní. Jenže “statná” či “důstojná” stařena se jaksi neříká, bůhví proč. Takové přívlastky přísluší ještě tak matroně, ale to je přece věkově jiná a mladší kategorie, ne? A pak navíc a výše má mužský rod k mání ještě kmeta, většinou to ať důstojného či dokonce velebného, ale nemáme kmetku ani kmetyni, takový stupeň důstojenství je ženskému rodu upírán. Sice máme “vědmu”, ale to je kategorie vlastně kognitivní a nikoliv věková, když vědmě může být třeba jen čtyřicet, žeano.

A pak je tu k mání - na rozdíl od mnoha jiných a výrazově chudších jazyků - onen bezpočet všelijakých odvozenin, zdobnělin a tak dále: ke stařečkovi máme stařenku (oba potenciálně třeba drobné, vetché, případně i bohužel neduživé). Ke staříkovi sice nemáme stařici či staříčku, ale tady není o co stát, neboť stařici bývají přívlastkování spíše negativně, například co drobní, zlostní, senilní a případně i vrtošiví, jak například jednou řečeno o panu donedávna prezidentovi (s čímž zatěžko nesouhlasit, vzhledem k té jeho tak povedené amnestii pro všelijaké lumpy).

A ještě navíc tu máme kategorizaci na bázi původně generační: k dědovi máme babu, přichylně pak k dědečkovi babičku, nebo ještě líp dědouška a bábinku (třeba onu maršovskou). Na druhé straně máme ovšem dědka a nejspíš ekvivalentní babu, to už derogativně, neboť dědek může být zejména zlostný, brblavý (jako my, kterým se neustále něco nelíbí), nebo i zavilý, zatímco pravá baba může být zlovolná, drbavá, hádavá, atakdále. Jaksi mimo tyto kategorie stojí pak důstojně Děd, ke kterému opět nemáme ženský protějšek. Děd může být buď patriarchou rodu, nebo se vyznačovat jinými kvalitami a důstojenstvím, jako například statusem Děda Věšvéda (přídomek slušivý například starším akademikům, co vědívalí všechno nejlíp). Nakonec a nejnověji tu k tomu všemu máme ještě kategorii “seniorů”, sice genderově neutrální, ale tou se snad --stejně jako mnoha jinými politicko-korektními výdobytky této epochy-- není nutno zabývat.

Vzato historicky, ještě ne tak dávno bývaly doby, kdy všechno tu probírané názvosloví příslušelo jedincům už někdy kolem padesátky. Vždyť je zaznamenáno, jak v těch časech poctila tehdejšího knížete českých básníků gratulační delegace oslovením “velebný kmete” někdy v půli padesátnictví! Posléze ovšem díky vědám a umění lékařskému se ta dlouho neústupná hranice takzvaného stáří počala blahodárně posouvat, až dnes máme už nemálo osmdesátníků hrajících čile golf, skákajících padákem nebo špacírujících se po všelijakých končinách světa. Ale přesto se pak na obzoru spíše bližším než vzdálenějším počnou rýsovat ony horší věci, jak uvedeno v nadpisu.. Neboť ono to stáří nejenže nám nadešlo, ono také jednou - ať dříve či později -, ono pak nevyhnutelně, neúprosně a neodvolatelně skončí a jistěže nikomu není třeba vysvětlovat, čím to. Neboť tady všechny legrácky přestávají. Neboť tady a teď nastává čas k hovoru o věcech, o kterých se ve zdvořilé společnosti nesnadno mluví a nerado poslouchá, a tudíž raději se dělá, jako by jich nebylo.

“Smrti se nebojím, smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého. Umírání se bojím,” tak nějak napsal básník, tváří v tvář právě té hrozbě, a měl hlubokou pravdu, jak tak básníci občas mívají. Neboť ono nejde ani tak o to, že naše existence (alespoň prý ta pozemská) dříve či později nemůže neskončit. Ono jde o to, jak skončí. Ona může skončit až v takzvané požeňnaném věku naším prostě dohasnutím jako svíce „z přirozených příčin“ nebo „sešlostí věkovou“, jak se pravívá medicínsky. Nebo Smrtka jen tak za pochodu máchne kosou mrtvičky nebo infarktu a když máchne důkladně, je hotovo. „Měl krásnou smrt“ říkávalo se o takových pádech, aťsi šokujících pro ty, co pozůstali. Jenže ono to všechno může pro kohokoliv z nás končit také jinak, a to velmi nepěkně. Jen si zajděte, přátelé, do nejbližší elděenky čili “léčebny dlouhodobě nemocných”, pečovatelského domu, paliativního oddělení nemocnice, hospicu. Cože tam uvidíte nejhroznějšího? Uvidíte ty případy, kdy lékařská věda se všemi svými dobrotivými vynálezy se ve skutečnosti stává kletbou. Kletbou svou schopností udržovat ve funkci (ve funkci a už ničím jiném) jen biologické pochody organismu, ve kterém to všechno, co dělá člověka člověkem, už odešlo do nenávratna. Kdy vědomí, intelekt, lidská řeč, paměť, city, to všechno zaniklo a co zůstává, je už jen fyzická skořápka bytosti, která bývala. Bytosti kdysi milované a nejspíš milující ty, kdož tu nad ní teď stojí v žalu, kdo třeba s ní družně prožili dlouhá léta v radostech i strastech, ale která teď už trvá jen ve stavu totální bezmoci, uzamčena krutým Osudem (nebo slepou náhodou nebo takzvaným úradkem Božím, jak kdo chce) do temnot myslí a třeba i muk bolestí. “Vegetable”, říkají takovému stavu anglosasové vcelku oprávněně, neboť pak už nejde o nic více, než o pochody výměny látkové, aťsi to těm, co nad tím neštěstím trčí v hrozně bezmoci, může lítostí srdce utrhnout.

Kdopak si přeje takový odchod ze života? Být k němu připoután už jen tenaty drátů a trubic, v totální závislosti na třeba jen námezdných pečovateli, potenciálně (a nezdřídka i skutečně) svých úkolů méně než dbalých. Živoření někdy i ve vlastních výmětech mezi výměnou plen (někdy bohužel nečastou), v utrpení z obávaných proleženin, trápení výměnou všelijakých katetrů, sond a drenáží, bez už žádného jiného účelu, než jen prodlužovat totéž?

Jistěže bude slyšet pokřik, že děsáky tady seřazené nemíří jinam než k propagaci euthanazie, na generace zostuzené skutky neblahého Adolfa Hitlera. Pokřik jak krasoduchů z jedné strany o nedotknutelnosti života a hrozbě zneužívání selektivní terminace, na druhé pak religionistů, že nemáme nižádného práva odvrhovat dar života daného nám Hospodinem Všemohoucím. Obojí je jistojistě platné, pokud se jedná o život někoho jiného, neboť “Nezabiješ!” vzkázal prý zmíněný Hospodin. Ale je to platné, i pokud se jedná o život náš vlastní? Má-li ten být pod humanitní ochranou práva na něj, máme-li z toho plynoucí právo svobody a sebeurčení, což nemáme pak jedenkaždý i právo jej ukončit, v případě, že to považujeme za racionálně důvodné nebo dokonce naléhavé?

A pokud se námitek religionistů týká, tak argument o daru života se strany Hospodina není zaprvé než domněnkou, a proto pak není než doměnkou i to, že odvrhnout ten dar z vlastní vůle by bylo hříchem nevděku. Těm, kdo tak věří, budiž svobodno dle toho si vést, aťsi některým bude pak souzeno odcházet ze života do smrti způsobem nejen dosti hrozným, ale i lidství nedůstojným. Cožpak není jedním z fundamentálních znaků lidství - a rozdílů mezi živočichem a člověkem - schopnost úvahy a na ní založeném svobodném rozhodování, o všem, co je v jeho moci konat? Ze všech generací moderního věku to byla nejspíše ta naše, které právo svobodného rozhodování bylo nejzavileji upíráno, ať to vzteklým kaprálem Hitlerem nebo masovým vrahem Stalinem a jeho knechty i pohrobky. Jenže i dnes a i v těch nejsvobodnějších zemích světa je právo rozhodnout o tom vposledku nejdůležitějším, o způsobu zakončení našeho života, upíráno vehemencí zákonů, hodné lepších věcí. I když za skutek skončení vlastního života vlastní rukou nemůže nikdo být ztrestán, když skutkem takzvané sebevraždy úspěšně dokonáným unikne údajný pachatel z dosahu zákonodárce s absolutní platností. Jenže nám je upíráno právo na pomoc k uskutečnění takového zámyslu i v případě, že pokračování našeho života by nejenže ztratilo smysl i účel, ale nevedlo už nevyhnutelně k ničemu jinému, než ke konci v útrapách nebo rovnou mukách. Mnoho se toho napovídá o odvětví lékařství zvaném “pain management”, čili ovládání bolesti, jenže kdokoliv byl svědkem takových konců, vám nemůže po pravdě neříci, že ten tak často citovaný “management” přináší jen existenci na ostří nože mezi utrpením na jedné straně a mrárotami myslí či rovnou nevědomím na druhé. Přičemž ty příslušné tak často chválené mašinky na infuzní dávkování narkotika jsou s chytrostí hodnou lepších věcí pečlivě prokonstruovány tak, aby mučedníku-pacientovi bylo znemožněno udělit si dávku

vedoucí k milosrdné smrti v míru a pokoji, pokud by se tak sám mohl rozhodnout.

I když právě ve věci toho rozhodnutí spočívá nesnáz, když ve chvíli, od které můžeme být odsouzeni už jen k utrpení, nemusíme už takového rozhodnutí být racionálně schopní. Je sice v leckterých zemích dáno občanu právo určit si předem legálně zástupce a instruovat ho písemně a předem (dokumentem Living Will) do jaké míry a trvání mohou takzvané heroické metody (umělé alimentace, hydratace, intubace, ventilace, resuscitace a tak dále a hůře) být na něm uplatňovány. Jenže i pokud vůbec takové pořízení bude respektováno, pak i dnes nelze jinak než za jím danou mezí pacienta v podstatě ponechat jeho osudu. Pomoci mu pak ještě dále, uspíšením milosrdné smrti, je zákony dosud kvalifikováno jako skutek v podstatě vražedný. Je sice už hrstka pokročilých zemí, kde taková pomoc je zákonem alespoň tolerována, i když to za cenu nemalých nákladů a kontorzí právního druhu. Ale pokud občan si přeje ve stavu jasné myslí (a třeba i daleko předem) rozhodnout, za jakých okolností mu taková pomoc má být dopřána, nemá i to být jeho nezadatelným lidským právem vždy a všude?

Takže není na čase v dnešní epoše zápolení o všemožná lidská práva - třeba i ta ad absurdum -, není na čase o právě toto tak fundamentální právo usilovat? Ten problém se už natlačil do dveří legislativ například Švýcarska, Holandska, Belgie a nejnověji i Quebecu a také už stárnoucí generace babyboomerů jej nemůže nenastolit široko daleko. Takže neměli bychom, my dědkové a babky, svým věkem jsouce maximálně kvalifikováni a svou situací nejvýše oprávněni, neměli bychom už dnes do té věci mluvit? Ale bylo by dobře si tím pospíšit, neboť moc času nám k tomu už zbývá nemusí.

POZOR NA PRAŽÁKY!!!!!!

Pražák je úplně cizí člověk. Na první pohled vypadá, že je dokonce z jiné planety. To je však jen zdání. Pražák je z Prahy, což je naprosto zvláštní stát uprostřed naší české země, kde kromě Pražáků žijí ještě politici.

V Praze je možné úplně všechno. Celý národ tam posílá peníze a Pražáci si je pak rozdělují mezi sebou.

Pražák nemá žádné jméno, které by stálo za zapamatování. Kdo si jméno udělá, přestává být Pražákem a stává se Karlem Gottem nebo Jardou z Prahy.

Pražáků je všude plno. Přemisťují se hlavně autem, v poslední době všichni jezdí na kolech v legračních trenýrkách s plínkami. Pořád spěchají a telefonují.

Čím se Pražák živí, není známo. Jisté je, že nic nedělá a ani dělat neumí. Údajně snad i nepravdělně dochází do zaměstnání a má z toho prachů jako šlupek.

Za ženu má Pražák Pražandu, línou a marnivou ženskou, která Pražáka terorizuje. Pražanda sedí doma a čte časopisy, kde jí radí, jak zabít čas. Pražák ji musí vozit za povyražením. Jinak otravuje, vymýšlí kraviny a ječí na děti. V létě se opaluje. Pražanda musí mít bazén. Pěstuje fikus a pelargonie. Nevaří ani nepeče. Když něco přece jen zkusí, nežerou to ani slepice.

Své děti Pražáci drží doma u počítače. Přerostly jim přes hlavu, bojí se jim něco říct a nechávají je být. Nutí je jenom do angličtiny. S tou začínají už v jeslích.

Pražáci drží mezi sebou. Scházejí se u chat a vykládají si o tom, kam jeli, kam pojedou, jak se jim jelo, co tam snědli a na kolik je to přišlo. Jinak sedí na zahradě, pečou buřty, koukají na televizi, luští křížovky a sečou trávník. Mimo sekání trávnicku si Pražák sám vůbec nic neudělá. Normální člověk si proto u něj může přijít na pěkné peníze. Při jednání ale musí být ve střehu; Pražák chytračí a zkouší různé figle, jak nezaplátit.

Pražáci jsou celí posedlí zdravím a hygienou. Shánějí se po zdravém jídle, ale jedí prášky po kilech.

Milují ochranné pomůcky. Pořád se myjí a sprejují a uklízejí a luxují. I na zahradě! Luxují i listí a pečlivě vypichují pampelišky z trávnicku.

Když je Pražákovi padesát, tak Pražandě uteče. Najde si mladší, ale zase úplně stejnou Pražandu. Opuštěné paničky, Pražandy, loví všude, i na vsi. Spadenou mají hlavně na staré mládence s pěkným gruntem. Když si nějakého vyhlídnou, nemá proti jejich čarování šanci. Nacpou se mu do baráku, dotáhnou ho na úřad a on pak na ně musí dít až do smrti.

Své mrtvé nechávají Pražáci spálit a pak si je vystavují doma v obýváku. Pokud se jedná o tchýni, tak v garáži. Zato pietně pohřbívají své psy a kočky.

autor neznám, ale asi někdo z Moravy

Lee Millerovou proslavila koupel v Hitlerově vaně

Život této charismatické a nadané ženy byl jako dobrodružný film. Ve dvaceti se stala modelkou časopisu Vogue, za několik let byla múzou francouzských surrealistů, aby pak v sedmatřiceti běhala po válečné frontě s fotoaparátem na krku a náhodou se v noci na 1. května 1945 ocitla ve vaně Adolfa Hitlera. Deprese po válce ji přivedly k alkoholismu, ale z propasti se vrátila do života.

Lee Millerová ve vaně v mnichovském bytě Adolfa Hitlera.

FOTO: Repro z knihy *Lee Miller Photographe et correspondante de guerre 1944-1945*

Včera 12:20

Úspěšnou americkou fotografku Lee Millerovou paradoxně světově nejvíce proslavil snímek, který nafotil její kolega David E. Scherman, když ji zachytil při koupeli v mnichovském bytě Adolfa Hitlera.

Byla to její první pořádná koupel za několik týdnů. V Hitlerově koupelně se svlékla a na okraj vany postavila jeho fotografii. Na opačném konci ležela na toaletním stolku klasická ženská socha, před vanou pak špinavá bagančata této válečné korespondentky. Mydlila si záda, když David Scherman zmáčkl spoušť...

Snímek otiskl časopis Life a vyvolal rozporuplné reakce. Pro jedny byla fotografie nahé ženy ve vaně nacistického diktátora nevhodně zosobněné úsloví, že vítězi patří kořist. Jiným znázorňovala vítězství života nad smrtí.

Samotná Lee Millerová se debatám nad fotografií vyhýbala a říkala pouze, že se ze sebe snažila smýt zápach z koncentračního tábora v Dachau, odkud ten den přijela do Mnichova.

Modelka z obálky Vogue

Narodila se 23. dubna 1907 v Poughkeepsie ve státě New York. Otec byl odborníkem na mechaniku a vynálezcem, jednou z vůdčích osobností továrny De Laval a také vášnivým fotografem.

Odmala měla nespoutanou povahu a její svobodomyšlnost narážela na autority. Až tak, že byla vyloučena z řady soukromých škol. Nakonec přemluvila rodiče, aby ji poslali na cestu do Paříže. Město ji okamžitě uchvátilo. Vymkla se průvodcům a poznávala ho na vlastní pěst.

MLADIČKA dívka pracovala v divadle na Montmartru a vyzkoušela i malování ve společnosti několika francouzských malířů, jejichž jména se za několik let stala známá. Po návratu do New Yorku se Lee seznámila s novými přáteli, což ji přivedlo na dráhu modelky.

Vlastně to byla ona přísloušná náhoda. Jednou si ji na newyorském chodníku z projíždějícího auta všiml Condé Nast, vydavatel módního magazínu Vogue. Modrooká blondýna ho okamžitě oslnila a v březnu 1927 se poprvé objevila na obálce tohoto časopisu. Zanedlouho její obličej zářil i z titulních stran dalších listů a stala se jednou z nejvyhledávanějších modelek. Plavá, nakrátko ostříhaná Lee Millerová byla mnohými pokládána za nejužasnější ženu na světě.

Ve dvaceti dostala od otce první fotoaparát a začala také fotografovat. Tak dobře, že jí Vogue v dubnu 1929 svěřil zakázku zpravodajských reportáží z Evropy.

Žákyně, milenka, asistentka

Do Paříže se vrátila v době, kdy se na výsluní dralo surrealistické hnutí. Měla talent být ve správný čas na správném místě, a tak se opět setkávala s umělci, jejichž díla se v budoucnosti stanou nesmrtelnými. Mezi mnoha ctiteli zaujal klíčové místo o 17 let starší malíř a fotograf Man Ray (vlastním jménem Emanuel Radnitzki), který do města nad Seinou svého času rovněž přišel z New Yorku.

Poprvé se viděli v baru Opilý koráb na pařížském bulváru Raspail nedaleko Rayova ateliéru. O pětadvacet let později vzpomínala: „Z mé strany to byl záměr, snažila jsem se ho ulovit.“

Při setkání se suverénně představila jako jeho nová žačka. Odpověděl, že žádné žáky nemá, načež mladá dáma kontrovala, že je taky taková a nikdy se neohlíží zpět. Už druhý den odjížděli do Švýcarska a společná výprava se stala počátkem jejich tříletého partnerského dobrodružství. Po návratu do Paříže Lee telegrafovala otci, že si najala místnost na bulváru Montparnasse a bude se učit fotografovat.

Ray jí dal skládací fotoaparát Kodak a učil ji všechno, co uměl. Brzy opustila svůj byt a nastěhovala se k němu. Byla

mu žákyní, modelkou i milenkou a také jeho asistentkou v ateliéru.

Myška a objev solarizace

Prostřednictvím Mana Raye se Lee seznámila s mnoha umělci. Básník Jean Cocteau ji obsadil do role Venuše ve filmu *Básníková krev* (1930) a Pablo Picasso zachytil její tvary v nejméně šesti podobiznách. Stala se součástí života pařížské bohémy a nejméně jeden umělec jí vděčil za inspiraci.

Přestože byl Ray o generaci starší, jejich vztah přerostl v partnerství. V časech, kdy společně sdíleli jednu temnou komoru, bylo těžké určit, kdo je autorem té které fotografie.

„Lee byla asistentkou, která nejméně ve všech plnila má doporučení,“ prolašoval Man Ray. Zatímco Lee svému pozdějšímu manželovi Rolandu Penroseovi řekla: „Pomohla jsem Manu Rayovi s mnoha fotografiemi, jejichž autorství bylo připsáno jen jemu. Nevím už, jestli jsem to byla já, nebo on, ale to je jedno. Když lidé spolu pracují dohromady, je to jedna a táž osoba.“

Hlavní podíl však Lee Millerová měla, i když celá záležitost se odehrála zcela náhodně při objevu nového fotografického postupu, tzv. solarizace. Jeho podstata spočívá v tom, že fotografický negativ je během svého zpracování ve vývoje vystaven účinku světla.

Stalo se to, když spolu jednou byli v temné místnosti. „Při práci v černé komoře jsem ucítila, že mi pod nohama cosi křuplo,“ vysvětlovala celou záležitost v dopise bratru Erikovi. „Vykřikla jsem a rozsvítila. Nic. Žádná myška. Najednou jsem si všimla, že film je vyvolaný: ve vývoje bylo tučet negativů prakticky vyvolaných.“

Man Ray ponořil obrázek do chemického ustalovače a překvapivý výsledek oba surrealisty nadchl. Nová technika dávala snímkům stříbřitou auru a povýšila fotografii z řemesla na umění. Začali tuto metodu zdokonalovat a Lee jí posléze využila i na první výstavě svých fotografií v roce 1933.

Tři roky s miliardářem

Man Ray a Lee Millerová byli ohnivě povahy a v Rayově ateliéru strávili tři hektické roky. Nejprve jako mistr a začátečnice, potom jako milenci a rovnocenní umělci a nakonec jako velcí soupeři.

Když si Lee vydobyla pověst, přestala ji bavit podřízená a pomocná role a stále více prosazovala svou nezávislost. Napětí mezi nimi vyvrcholilo, když jednou večer našla v koši negativ, který Ray vyřadil. Byl to detail jejího hrdla s hlavou, která se s nechutí odvrací od fotoaparátu.

Lee vyhozený negativ zpracovala jako vlastní výtvar. Když to Man Ray zjistil, vypukla hádka a vyhodil ji z ateliéru. Lee se za několik dní vrátila. Na zdi uviděla kopii té fotografie. Její krk na snímku byl pořežán žiletkou a pokryt červeným inkoustem.

V osvobozené Paříži 1944.

FOTO: Repro z knihy *Lee Miller Photographe et correspondante de guerre 1944-1945*

Naštvaná Lee si koupila jednosměrný lístek do New Yorku. Rayovi došlo, co způsobil, opatřil si pistoli a rozhlašoval, že se neumí rozhodnout, zda má zastřelit Lee, nebo sebe. Když se posléze

opravdu rozešli a Lee se v roce 1932 odstěhovala a našla si nového milence, dostal se slavný surrealista na pokraj šílenství, z něhož se mnoho let vzpomínal.

O rok později se Lee opravdu vrátila do Ameriky. Seznámila se s egyptským miliardářem Azizem Elouim Beyem a přijala jeho nabídku k sňatku. Možná i trochu natruc Manu Rayovi. Avšak být pouze manželkou významného muže, žít střídavě v Káhiře nebo Alexandrii a přitom prakticky nic nedělat, to Lee po čase omrzelo. Nečinnost ji nudila, a tak se po třech letech rozešli a ona znovu v roce 1937 zamířila do Paříže.

Tady se setkává s dávnými přáteli a na jednom večírku poznává anglického malíře a surrealistického básníka Rolanda Penrosea, za něhož se o deset let později provdala.

Věřte tomu

V den vypuknutí druhé světové války hned 1. září 1939 se milenci nalodili v bretaňském přístavu Saint-Malo a odcestovali do Rolandovy vlasti, tehdy bezpečné Anglie. Příští rok ale Hitler poslal letadla i za Lamanšský kanál.

Lee navzdory prosbám rodičů o návrat do USA v bombardovaném Londýně zůstala. Přemluvila pobočku Vogue, aby ji nechali fotit evropskou frontovou linií a v roce 1941 se stala jednou ze šesti akreditovaných válečných korespondentek. A jedinou ženou, která posléze pořizovala reportáže přímo z bojů.

Byla to neuvěřitelná proměna. Kráska, která před deseti lety stávala nahá jako model surrealistickým umělcům, se rázem dostala do krutého světa války a destrukce. Při červnové spojenecké invazi se vylodila s 83. americkou pěší divizí a v den D už odesílala své reportáže z místa nejtěžších bojů na Omaha Beach v Normandii.

Šla s armádou z Cách a Kolína nad Rýnem do Bonnu, Frankfurtu a Heidelbergu; od gestapáckých vězení ke zničenému mostu přes Rýn až po koncentrační tábory Buchenwald a Dachau. Tady musela korespondentka Vogue prokázat zřejmě největší odvahu. Objektiv jejího fotoaparátu zachytil lidské bytosti u konce sil, na pryčnách, bezvládné a k smrti utýrané.

Její snímky z Buchenwaldu a Dachau vyšly v americkém vydání Vogue pod titulkem „Věřte tomu“. Sama však nemohla uvěřit, že němečtí civilisté nevěděli, co se tu dělo. „Naprostě šokující a nepochopitelná je skutečnost, že to všechno se odehrávalo v samém středu Německa, blízko velkého města, kde není možné, aby obyvatelé nevěděli,“ psala v jedné reportáži. „Museli předstírat, že nevědí, nevšímají si a nebrat v úvahu podezření, která museli mít o tom, co dělají jejich manželé, přátelé a milenci.“

Spala jsem v Hitlerově posteli

Před setměním 30. dubna 1945 dorazila Lee Millerová se svým přítelem a také válečným zpravodajem a fotografem časopisu Life Davem Schermanem k bráně koncentračního tábora na předměstí Dachau. Uvnitř pořídili několik snímků a ještě večer odjeli po dálnici do Mnichova.

Tam zjistili, že město se už vzdalo Američanům a tím pádem se už nevedly žádné boje, které by se daly fotografovat. Proto místo toho odjeli na Prinzregentplatz a náhodně se dostali k místu, kde od dvacátých let bydlel Adolf Hitler. Jeden pluk si zde zřídil velitelské stanoviště a v budově byla spousta volných místností. Oběma korespondentům nabídli, že tady mohou zůstat přes noc. Nemohli uvěřit svému štěstí.

Uložili si věci v Hitlerově bytě a chodili z jedné místnosti do druhé. Prohlíželi si jeho majetek a pokoušeli se pod veřejnou maskou zahlédnout skutečného muže. Potom se šli podívat do nedalekého domu Evy Braunové. Millerovou překvapilo, že měl Hitler milenkou, a s neskrývaným zájmem si Eviny věci prohlížela.

Po návratu do Hitlerova bytu se Lee vykoukala v jeho vaně a Dave tento okamžik zvětčil pro dějiny. Pak ji ještě vyfotografoval u Hitlerova psacího stolu a vznikl také snímek Shermana ve vaně. Spoušť mačkala Lee.

Dvojice v bytě strávila tři dny. O svém zážitku psala posléze editorka Vogue: „Bydlela jsem v Hitlerově bytě, když byla oznámena jeho smrt, o půlnoci na 1. května. Byl mrtvý. Nikdy pro mě nebyl živý, až dnes. Po všechny ty roky byl pro mě ďábelské monstrum. Až do chvíle, kdy jsem navštívila místa, která byla díky němu slavná. Hovořila jsem

s lidmi, kteří ho znali, poslouchala klepy o jeho osobě a spala v jeho posteli. Přestal pro mne být bájnou postavou a tím byl zároveň více hrůzostrašný.“ V cyklu fotografií Mana Raye v roce 1930.

FOTO: Repro z alba fotografií Mana Raye

Poklad v krabicích od bot

Po válce se Lee Millerová vrátila do Anglie a ukončila kariéru fotografky. Provádala se za Rolanda Penrosea a v roce 1948 se jim narodil syn Anthony. Podle jeho svědectví i vzpomínek blízkých přátel nikdy o zkušenostech z války nevyprávěla.

Válečné zážitky u ní vyvolaly silné trauma a útočiště hledala v alkoholu. „Myslela si, že lidé jsou skrz naskrz zkažení a válečná hrdinství byla úplně k ničemu. Takové přesvědčení jí ničilo zdravý rozum,“ vysvětluje Anthony Penrose, který napsal podrobnou biografii Lee Millerové a spolupracuje se světovými galeriemi na prezentaci jejího díla.

Lee Millerová v sobě měla našťástí dost síly a našla cestu z alkoholové závislosti. Stala se vášnivou zahradnicí na manželově farmě v Sussexu. Zeměla na rakovinu v roce 1977.

„Po její smrti jsem na půdě v krabicích od bot objevil obrovské množství textů, fotografií a negativů,“ poznamenává Anthony na stránkách biografie. „Díky tomu jsem svou matku poznal tak, jak jsem vůbec netušil. Ona sama se o své minulosti vyjadřovala vždycky jen velmi skromně.“

Miroslav Šiška, Právo

Donášel na mě bludy, říká oběť agenta Filipa

Autoři: iDNES.cz, Lenka Nejezchlebová

Senátor Martin Mejstřík předložil výsledky svého pátrání v kauze Vojtěch "Falmer" Filip. Přivedl i ženu, na níž ideologický spolupracovník StB "pracoval". Dokumenty naznačují, že nynější šéf KSČM nakonec Státní bezpečnosti nic převratného nepřinesl, usilovně se o to ale pokoušel.

Vojtěch „Falmer“ Filip byl aktivní ideologický spolupracovník StB. /foto: Lenka Nejezchlebová, iDNES.cz

Vojtěch Filip je veden v záznamech StB jako ideologický spolupracovník, za svou činnost byl opakovaně finančně odměněn. Pod krycím jménem Falmer se aktivně zapojil do akce Lora a Konto.

"Vojtěch Filip o spolupráci s StB lhal," tvrdí senátor Mejstřík. Z archivních dokumentů podle něj vyplývá, že Filip spolupracoval velmi aktivně a vědomě. "Našli jsme záznamy o padesáti pěti schůzkách," zhodnotil pátrání, na němž s ním spolupracoval historik Petr Blažek.

Filip žaloval ministerstvo vnitra za to, že ho zveřejnilo v seznamu agentů StB. Přiznal sice, že spolupracoval s komunistickou rozvědkou, podle svých slov ale netušil, že jí řídí StB. Soud mu dal za pravdu. - [více zde](#)

Mejstřík: Filip pracoval i proti spojencům
V rámci akce LORA - závažnější ze dvou kauz, na nichž Filip pracoval - se Filip na svých výjezdech v rámci Socialistického svazu mládeže snažil získat pro spolupráci spolujitelku nočního klubu v Německé spolkové republice Jarmilu Vidlákovou-Wiesmann.

Česka se do západního Německa provdala. S manželem provozovali podnik v Lieblingenu nedaleko Stuttgartu, do kterého se chodili bavit američtí vojáci z blízké základny. Československá rozvědka doufala, že se Filipovi podaří přesvědčit Wiesmannovou, aby jim pomáhala vojáky "vytěžovat". Byla totiž někdejší známou Filipovy manželky. Nepovedlo se. V roce 1987 byla akce zastavena.

"Filip tedy, byť neúspěšně, pracoval proti našim současným spojencům v NATO," shrnul akci LORA Martin Mejstřík.

Na tiskové konferenci se objevila také Eva Vlasáková, ústřední postava akce KONTAKT. Spolu s Filipem pracovala v podniku, který vyvážel do zahraničí české nádobí. Filip ji na svých schůzkách s tajnou policií nařkl, že založila valutové konto, chce emigrovat a udržuje velmi blízké vztahy s šéfem německé firmy.

S takovým nařčením bych nemohla umřít
"Když jsem se dozvěděla, jaká hrůzná nařčení na mě pan Filip u StB donášel, jaké bludy a nesmysly, rozhodla jsem se, že vystoupím," pronesla na tiskové konferenci dáma v důchodovém věku. "Jsou to taková nařčení, že bych s tím nemohla ani umřít."

Paní Vlasáková o udávání podle svých slov nevěděla. "Doktor Filip měl zjevné politické ambice, byl aktivní ve svazu mládeže, ale o tomto jsem netušila. Byl ke mně vždycky přátelský a říkal mi Evičko."

Filipa podle Mejstříka a Blažka poháněly osobní ambice. Nejen, že aktivně donášel, ale sám svá podezření rozpracovával. "Obě jeho kauzy nejsou žádné velké sousto, ale příběh paní Vlasákové se nám jeví jako ukázkou toho, jak si spolupracovník usilovně snažil najít svoji oběť, aby vykazoval činnost."

Eva Vlasáková nakonec kvůli Filipově "práskání" žádné problémy neměla, pro firmu byla vždy důvěryhodná a mezi lidmi prý oblíbená. Byla tak "pouze" čtyři roky vystavena sledování.

Filip dělá ze sebe hlupáka: Na nikoho jsem nedonášel, proboha

Mohl byste se vyjádřit k informacím o vaší spolupráci s StB, které dnes pan senátor Mejstřík zveřejnil?
To snad bylo před dvěma lety zveřejněné v Mladé Frontě...

Martin Mejstřík ale dnes zveřejnil dokumenty, které popisují dvě akce - LORA a KONTAKT, na kterých jste se jako spolupracovník údajně podílel.

O té druhé nic nevím. Já jsem slyšel, když mi to četla tisková mluvčí. S paní Vlasákovou jsem si to vyříkal...

Kdy jste si to s paní Vlasákovou vyříkal?

Já jsem jí napsal dopis.

Eva Vlasáková řekla, že vám napsala dopis, na který jste jí ale neodpověděl.

Já jsem napsal dopis, ale neposlal jsem ho doporučeně.

A vy jste se jí v tom dopise omluvil?

Já jsem se jí neměl za co omlouvat. Napsal jsem jí, že jsem jí nemohl ani ublížit ani uškodit. Na nikoho jsem nic nedonášel, proboha. S paní Vlasákovou jsem jednal vždycky obchodně, protože to byl obchodní partner. Nemám, co bych k tomu dodal.

A ta druhá akce LORA, v rámci které jste měl...

Nevím, co je druhá akce a už jsem ve Valmezu.

Nashledanou. (Položil telefon).

O rasismu přemýšlení kacířské

dnes

„Podstata lidského bytí je na celém světě stejná,“ vyjádřil se svého času jeden zastánce všelidské rovnosti. Nu, souhlasil bych v tom, že všichni lidé mají nos, dvě uši a dvě ruce, v některých případech obě levé. Jinak lze nalézt mnohou odlišnost mezi plemeny lidskými, a nejen po stránce tělesné – ta okolnost se přehání neúměrně významu – nýbrž a především psychické, přesněji řečeno různých nadání i nenadání. Jakž si hned předvedeme.

Sedím třeba takhle s mou chotí u snídaně, dívám se, jak upíjí svůj zdravotní čaj z malované čínské konvičky, co jsem jí kdysi nadělil k Vánocům, a čerti mě berou. Konvičku po obvodu zdobí čínské znaky, jeden zpravidla obrácený ke mně; i zkoumám jej nějakou chvíli, pak poodejdu, vezmu kus papíru a zkouším se znak po paměti nakreslit. Nejdřív podélná dělicí čárka, tak, k ní kolmo tři kratší, jeden škrtnutý čtvereček, dole taková svíslá fajfka... a ke všem čínským bohům a démonům, už zase nevím jak dál. Nevím a nevím, už celé roky to takhle zkouším a nesvedu to, kdybych se rozkrájel. Jak to dělají ti sakramentští Číňani? A mám i jinou zkušenost: na svých toulkách Říší středu jsem občas potřeboval cedulku například pro taxikáře, aby věděl, co po něm chci a nač nestačí ani moje chabá čínština, ani jeho ještě chabější angličtina. Sejdu tedy do recepce svého hotýlku, vysvětlím své přání té dívce za pultem a ona začne obrázky čínského písma jen tak sypat z rukávu, že nestačím koukat. Bez přemýšlení, s naprostou jistotou... Kdo se jakživ nezabýval čínským písmem, třeba si nic zvláštního nepomyslí, ale pro mě je to pokaždé hotový zázrak. Nejsem snad úplný tupec; naučil jsem se svého času mluvit a rozumět japonsky do té míry, že jsem mohl dělat jednomu pánovi od tokijské televize průvodce a tlumočníka. Psát ale (japonské znakové písmo je totožné s čínským) jen z velmi omezené míry a i z té mi dnes zůstaly žalostné trosky, kdepak, znakové písmo je, aspoň pro nás dlouhonosé barbarů, víceméně nenaučitelné, leda bychom se jím zabývali celoživotně, učinivše jej hlavním předmětem svého zájmu. Čím to, že co je přirozeností těch hemživých, usměvavých lidiček, je pro nás nedobytnou hradbou, jejíž vrcholu nedohlédneme?

Dlouho jsem si lámal hlavu nad tím jevem, až jsem přece na něco přišel. Jest tomu tak, že východoasijské rase byla dána fenomenální, jinde na povrchu zemském se nevyskytující vizuální paměť. Takový Číňan jen mrkne na nějaký tvar - nejen písemný - a už ho má natrvalo zasazený do mozku. To se nedá naučit, to je jeho přirozeností stejně jako ty šikmé oči, knoflíkovitý nos a připosnědlá pleť (ne žlutá, nevím, kde se vzal tenhle standardní předsudek). Také jen proto Číňané a Japonci zvládají své překrutně komplikované písmo; všimneme si ostatně, že jen oni, jediní ze všech, jinde se nevyvinulo a ani vyvinout nemohlo. K tomu přičtíme ostatní mimořádné, obdivuhodné schopnosti východoasijského plemene, všechnu tu mravenčí píli, neumdlévající pracovitost, svědomitost, vytrvalost... kam se na vás hrabeme, šikmookáči!

Teď bych rád věděl: je rasistické, co jsem právě napsal? Vypočetl jsem, čím se pozitivně a nenapodobitelně liší takový Číňan či Japonce od nás Evropanů; jsem kvůli tomu rasista? Že ne? Že rasistou jest pouze ten, kdo si dovoluje u svých jinak pálovaných bližních spatřovat schopnosti dejme tomu nižší kvality, přitom stejně dědičné, do genů zapsané, věky nesmazatelné? Opustíme však východní Asii a vydejme se o několik souřadnic dál k jihu a k západu, kde sídlí plemeno pro změnu zase černé. I vracím se v duchu do Jižní Afriky, sleduji kmenové tance v johannesburském parku Gold Reef City a nevycházím z obdivu. Ta úžasná,

dynamická elegance, ta ohromující razance pohybu, ta leopardí vláčnost... kam se hrabeme my bílí s olšovýma nohama na každého černého haranta, co si jen tak potancovává sobě pro radost cestou do školy! Jsem prokletý rasista, když tohle vidím a oceňuji, nebo bych se jím stal, až teprve kdybich si u černého lidu všiml vlastností ne tak skvělých, nízkého smyslu pro rodinu například nebo určitého technického nenadání? Abych ten deficit vyrovnal, zmíním se o smyslu černého muže pro legraci: zažertujete, on vám okamžitě odpoví jiným vtipem, v očích smích a hubu od ucha k uchu... to také není rozprostřeno rovnoměrně po povrchu zemském. Někteří národové legraci rozumějí, jiní méně, ještě jiní vůbec ne... ale to už se posouvám o odstavec dál.

Naprostými přeborníky v tom oboru jsou, tak pravím, Židé. Kolují po světě anekdoty hloupé i rafinované, je suchý humor anglický, zdrženlivější německý a poněkud obhrouble posměvačný český, ale není nad vtipy židovské. Žid se zná do nehlubších záhybů duše, dovede z nich vyhmátnout zrnko komičnosti a sám sobě se vysmát. To na rozdíl od svých semitských bratří Arabů, s nimiž špásovati je nebezpečno; a nejsou jen neuctivé obrázky v Charlie Hebdo, na nichž lze dokumentovat naprostý nedostatek smyslu pro humor. Ona je to také povrchnost, všechny ty řeči o semitské rase. Je semitství kategorie filologická: hovoří někteří národové světa jazyky semitskými; o povaze, nadáních či nenadáních, ani o tělesném typu to nevyprovádá nic. Jsou Arabové černí jako bota, jsou Arabové zrzaví a modroocí, a ani ten okurkovitý frňák, jak se tak kreslíval Židům v předválečných časopisech, není nic typicky semitského. Kdo by se jím chtěl potěšit, jen zřídka jej najde v Izraeli, zato u veliké hojnosti ve východnějším Turecku, kde patrně zůstal co dědictví po dobře arijských Hetitech. I není vše tak jednoduché s tím rasismem.

Zbývá ještě se zmínit, jak se v té sbírce vyjímáme my, příslušníci euroamerické civilizace a snad části i rasy, třebaže všelijak namíchané a pomíchané. Jsou jisté rozdíly mezi typem dejme tomu skandinávským a středomořským, vcelku ale o sobě můžeme říci, že ve srovnání s východními Asijsci jsme méně nadaní pro drobnou, vytrvalou práci, snadněji podlehneme pokušení si zalajdačit, máme sílu, důmysl a vytrvalost k uskutečnění velkolepých projektů, do detailů se však musíme nutit. Po stránce tělesné se dovedeme – nebo aspoň někteří z nás – silou vůle přimět k výkonům nad hranici lidské přirozenosti, ale právě že silou vůle, ne z vrozeného nadání. Smysl pro legraci bych do toho tentokrát nepletl, není to záležitost genetická, ale v průběhu věků nabytá: byly různé lidské skupiny v běhu dějin vystaveny různým podmínkám a vyšlo jim z toho někdy špásování a šoufků tropení, jindy žertu neznající netýkavost. Jsem už rasista, napsav toto? Ještě ne? To jsem rád. Tak tedy dál.

Stejně jako východní Asijsce a černý Afričan, také my Evropané vykazujeme určité kvality, v nichž zaostáváme, a jiné – pozor, můžete si přichystat polínka a sirky k zažehnutí kacířské hranice – v nichž naopak vynikáme nad jiná plemena zemská. Předvídatost a organizační talent například, dědictví dlouhých generací našich zemědělských předků v chladném klimatickém pásu, kteří si museli organizovat budoucnost, jinak nepřežili zimu. Zvídatost a tvůrčí nepokoj: na rozdíl od pasteveckých etnik, jimž stačilo – zčásti dodnes stačí – dřepět na bobku a přiospale hlídat kozí stádo, byl neolitický zemědělec nucen stále novými metodami a nástroji efektivizovat svou práci. Půda se za těch dávných, primitivních časů rychle vyčerpávala a bylo nutno se stěhovat za novou; z toho vzešla ona pro západního člověka typická touha ženoucí ho k odkrývání stále nových obzorů, i dávka dobrodružnosti a vůle k riziku s tím nutně spojená. Také jiní, pravda, vyplouvali za neznámými břehy, jejich pohnutky však byly veskrze praktické, obchod či výboj; západní člověk jediný objevoval a objevuje pro objev sám. Pakli z něj v budoucnu vzejde něco prakticky využitelného, dobře; jeho smyslem to však není. Ale dost, psal jsem o těchto věcech už vícekrát a nechci se opakovat. Jen bych chtěl vědět: poukázal jsem na schopnosti evropského člověka, jimiž se pozitivně liší od jiných... neměl jsem? Jsem kvůli tomu rasista?

Zanechme hloupostí. Rasismus není víc než slovo, bublina do pokryteckých úst, klacek, jímž je při nedostatku argumentů možno utloukat ty, kteří úvahou a zkušeností dospěli k odlišnému názoru. Nemíť člověk extrabůt přírody, ale podléhá týmž zákonitostem jako všechno ostatní tvorstvo; jejich obsahem není věčná rovnost všech se všemi, nýbrž odvěká konkurence druhů, skupin, životních způsobů, v níž jeden prospívá, jiný zaostává. Je ovšem možné, že ušlechtilí duchové dneška by chtěli mít zákonitostí jiné a jinak poskládané, aby odpovídaly jejich vysněnému obrázku, avšak netřeba darů věšteckých k odhadu, že budoucnost jejich chťení nevyhoví. Každá doba se domnívá,

že její axiomy jsou konečné a dále už neměnné; ten předpoklad se dosud nikdy neosvědčil a neosvědčí se ani tentokrát. My se ušklebujeme nad tím, co pokládá za věčně platné evropský středověk, a právě tak se budou naši vnuci už jen chechtat dogmatům politické korektnosti pokládaným za nezpochybnitelný puntík za dějinami dnes. Jestli jim bude do smíchu, ovšemže.

Hannover, 28. ledna 2015

Luděk Frýbort

Snajperka z Donbasu

„Bez ruské podpory bychom se neudrželi ani chvíli“

Jak vypadá život devatenáctileté holky, která vyměnila profesi cukrářky za odstřelovací pušku? Proč bojuje proti ukrajinské armádě? Svědectví fotografa Stanislava Krupaře z rozpolceného Donbasu.

Postává na autobusové zastávce na předměstí. Vzduch vibruje vzdálenými výbuchy. Odkud, kdo a kam střílí, nikdo neví. Buď Ukrajinci sem, nebo separatistická armáda odsud. V téhle válce snad neví nikdo nic.

Je podzim 2014 a boje na východní Ukrajině jsou v plném proudu. Explózí si v Doněcku nikdo nevyšmává, jsou tu příliš všední. Každý kouká jenom po ní. Šněrovací boty na dvacetcentimetrových podpatcích. Obepnuté černé lesklé kalhoty. Růžová kabelka. A ve výstřihu kožené bundy se jí pohupuje místo šperku kovová psí známka, přívěšek s bílomodrudou trikolorou a nápisem RUSKO. „Já jsem Táňa, ale říkají mi Rotvajler.“ I na ukrajinské poměry působí ta holka drze a vyzývavě.

Bonnie a Clyde

„V cizině jsem nikdy nebyla a ani mě to nikam netáhne. Žádná Paříž, Londýn nebo Praha. Ale když už, tak bych se podívala do Bukurešti, tam je prý chrám zasvěcený vlkům. A vlky já obdivuju.“ Táňa sedí na posteli ve svém pokoji a odhání dorážejícího miláčka Bonnie, bílé agresivní štěně, ze kterého vyroste sedmdesátikilová bestie, zrovna taková jako ta, co ji předloni otrávil sousedi. Ten pes prožere větší část jejího stodalárového týdenního žoldu. „Bonnie jako Bonnie a Clyde, víš.“

Dovolená skončila a Táňa je zpátky u své jednotky, separatistického batalionu OPL0T, u kterého slouží od půlky léta. Coby jediná vojačka má privilegium vlastního pokoje. Chlapi bydlí po dvou, po třech. Slečinkovské hadříky má poskládané do komínků, sedí proti mně jen v maskáčích. Ruské polní uniformě. Přívěšek na svém místě.

„Už jsem se nemohla dívat na to, jakou spoušť tady v Donbasu dělají Ukrajinci,“ začíná dívka s havraními vlasy a typickým ukrajinským příjmením svoje vyprávění o tom, jak se z vyučené cukrářky stala odstřelovačkou. Je jí jen devatenáct, ale hlas má hrubý a chruplavý. Kouří cigáro za cigárem. Marlborka.

Na teenagera toho má za sebou dost. Povídá o svém prvním klukovi, chodila s ním tři roky od svých čtrnácti, když jí ho před očima ubodali opilí horníci. Osmnáct ran, nějak se jim nelíbilo. Ona jen běhala kolem a řvala hrůzou. Druhý kluk skončil v kriminále za drogy. Neprávem, samozřejmě. Našla si třetího, toho ale ve fabrice zabilo vysoké napětí. Shořel, že ho v pitevně stěžila poznala. Donbas.

Táňin otec prošel v osmdesátých letech peklem Afghánistánu jako sovětský průzkumník, vrátil se jediný z celé čety. O válce moc nemluvil, radši poslouchal Pink Floyd a jen jednou utrousil, jak šílené bylo vyhladit celou vesnici a že zabít dítě je těžké. Válka je kdo s koho.

Když se táta přidal k separatistům, šla Táňa taky. Šestého srpna, den poté, co ukrajinská bomba rozbila sousední dům,

vstoupila Táňa do náborového střediska armády Doněcké lidové republiky s tím, že chce k odstřelovačům. „Nejdřív mě tam přemlouvali, ať prý jdu pomáhat do kuchyně, já ale řekla – buď snajperka, anebo nic!“

Bez Ruska bychom se tu neudrželi ani chvíli, jsme mu moc vděční – řekla fotoreportérovi snajperka Táňa bojující v jednotkách proruských separatistů na východní Ukrajině. Její příběh a fotoreportáž o ní vyšly v lednovém vydání magazínu Reportér.

„Mám-li být upřímná, i já sama tu bojuji za Rusko. Věřím, že do dvou tří let tahle válka skončí. Vyhrájeme. A pak půjdeme dál a kolem roku 2026 bude Rusko všude. Celá Evropa bude pod Ruskem. Nedokážu ti říct proč, prostě jsem o tom přesvědčená. Bůh je v to, v co věřím,“ řekla Táňa fotoreportérovi.

Na jedné straně mnozí proruští ozbrojenci podle reportáže pocházejí z východní Ukrajiny a viní Kyjev z chudoby, do které region po konci sovětských časů upadl. Na druhé straně se jejich jednotky formovaly a cvičily v Rusku – i minometný oddíl, u kterého slouží snajperka Táňa.

„Na začátku léta, když se rozhořely boje, je odvezli přes hranici do Ruska, kde pod Rostovem dostali osmidenň výcvik... ruští instruktoři se smáli, že to, co se vojáci normálně učí roky, oni musí zvládnout za týden. Na cestu zpátky dostali čtyři minometry a zásoby munice a v koloně tanků a obrněných vozidel se pak vrátili zpět na Ukrajinu. První týden je doprovázeli i ruští specialisté,“ píše Stanislav Krupař na základě toho, co mu sami ozbrojenci řekli.

Reflex

Utrpení poslance Ransdorfa

Tomáš Vodvářka Nevpes

Každý má dle Andyho Warhola nárok na svých patnáct minut slávy. U Miloslava Ransdorfa to tak úplně neplatí, chce víc.

PhDr. Miloslav Ransdorf, CSc. pochází z onoho tajemného inkubátoru zvaného Prognostický ústav, z něhož vyšlo značné množství ministrů polistopadových vlád, někteří jejich předsedové a dokonce i dva presidenti. Dalo by se říct, že onen Prognostický ústav byl tím, co se dnes v newspeaku označuje jako „think tank“, tedy množina lidí, kteří jsou nadobytějně vzdělaní, sečtělí a moudří. Zatímco u některých se ony vlastnosti daly nalézt (pohříchu ne vždy společně), nynější poslanec za KSČM v Evropském parlamentu je onou pověstnou výjimkou.

Pamětníci televizních debat 90. let si na něj možná ještě vzpomenou, když býval nepřehlédnutelným inventářem v politických debatách, kam jej v důsledku totální absence jiného aspoň trochu přijatelného člena strany pravidelně vysílala KSČ. Miloslav Ransdorf v oněch debatách vždy zaujal dvěma faktory. Jednak tím, že dokázal díky své hypertroffické paměti sypat z rukávu čísla a citace. Druhým faktorem však byla naprostá neschopnost ona čísla či citáty analyzovat a dávat jim logické vyústění.

Svých dalších slavných okamžiků si posléze bohatě užíval ve funkci europoslance, a to jak opakovanými srážkami svého vozu s chodci, tak svými dluhy, za něž mu hrozila exekuce, a rovněž oním slavným „odpíchnutím šichty“ v Evropském parlamentu, z něhož po provedeném úkonu odbíhal pryč pronásledovaný nizozemským novinářem, jemuž nebyl schopen vysvětlit svůj čin, při němž vydělal za několik minut cca 300 eur.

V posledních dvou dnech se opět dostává na výsluní, a to jak v televizi, tak v rozhlasu. Sám sebe prezentuje jako zcela nezávislého pozorovatele a šokuje veřejnost informací, že v oblasti bojů na Ukrajině je zhruba 2000 vojáků NATO (je schopen dokonce uvádět přesné počty různých národností). Odmítá prozradit své zdroje, jako podklad pro svá tvrzení uvádí „novorossijské“ a ruské servery, jež jsou pro něj zdrojem relevantních informací. V diskusi na DVTV nejprve popírá, že se na území Ukrajiny vyskytují ruští vojáci, aby posléze připustil, že ony tanky jsou ruského původu. Neumí vysvětlit, jak se z kotle v Debalcevu dostali úplně všichni zahraniční vojáci bez toho, aby je ruská propaganda okamžitě nevystavila na odiv, neumí vysvětlit, že by při uvedeném počtu nebyl z této skupiny jediný padlý, kterého by ruská média okamžitě neukázala. V onom televizním vysílání je dokonce roztomilě přeháknutí, kdy česká média označí za „vaše“. Sigmund Freud by nadskočil radostí.

Miloslav Ransdorf trpí absolutním nedostatkem syntetického myšlení, schopnosti, jež umožňuje průměrně inteligentnímu člověku spojovat získané poznatky do celku a ten poté interpretovat. Je spíše podoběn počítači, který obsahuje vložená data někým jiným a ta na požádání vybavovat dle pokynů uživatele.

V utrpení není sám. Průměrný občan musí trpět v představě, že tento poslanec v Evropském parlamentu je tam také za ně a podílí se - pokud nespí v přímém přenosu - na tvorbě pravidel, jimiž jsou poté zapleveleny naše životy.

PŘEKLAD LETÁKU PEGIDY V DRÁŽDANECH 5.1.2015

Milí spoluobčané,

mnozí z nás trpí nespravedlností v naší zemi. Snad někteří z nás dokonce cítí, že celý systém je asi před společným zlomem. Jak to mohlo dojít tak daleko a co s tím můžeme dělat?

USA proměňovala od Bushe juniora téměř každý rok jednu zemi v trosky. Afghánistán, Irák, Libye, Sýrie schytaly to nejhorší. Kromě toho Mezinárodní měnový fond a Světová banka bránily skutečnému rozvoji v zemích třetího světa systematicky po celá desetiletí. Jedná se o hlavní důvody pro příchod uprchlíků z Afriky a Blízkého východu: lidé musí utéci, protože jejich domov byl zničen nebo beznadějně zadlužen!

Ale to není celá pravda. To nepochází od americké vlády, ale od finanční elity v Londýně a na Wall Street, co se stalo. Tyto kruhy nedovolí národům suverénně jednat. Ale přesně o to nyní jde u zemí BRICS (Brazílie, Rusko, Indie, Čína, Jižní Afrika). Finanční elita chce toto spojení dostat za každou cenu na kolena. Dokonce jde i o smlouvu s ďáblem.

To se vztahuje k machinacím Saúdské Arábie, která podporuje islámský fundamentalismus (wahhábismus) jako státní náboženství a tuto ideologii z velké části v zahraničí financuje a rozšiřuje.

To je tajemství původu islámského státu (IS) - bez dárců ze Saúdské Arábie a Kataru by tito barbarští vojáci nebyli schopni působit.

Tato "osa zla" - Washington - Londýn - Rijád - je jádrem celého problému. Takže jsme to neudělali kvůli pomýleným politikům pro azyl, uprchlíkům nebo jen islamizaci samu o sobě, ale z důvodu zničení suverenity všech zemí (včetně Německa) prostřednictvím globálního finančního impéria.

Nejpřesvědčivějším důkazem síly této skupiny byla finanční krize v roce 2008, kdy západní vlády trestní machinace největších bank podporovaly mnohamiliardovými dolarovými výpomocemi, namísto dvouступňového bankovního systému, a tím ochrany obyvatel. Přes proud peněz se úvěry bank do reálné ekonomiky zhroutily a střední třída v posledních letech kolabuje. To musí hned skončit!

Německo musí s šílenou transatlantickou politikou konfrontace proti Rusku skončit a namísto toho přijmout nabídku čínského prezidenta Xi - začít společně se zeměmi BRICS s programem globálního rozvoje. Země BRICS zastupující nyní více než polovinu lidstva touží po míru a skutečném pokroku. Proto si nyní vytvořily alternativy k západním finančním institucím, a to jejich vlastní rozvojové banky, které poskytují úvěry i chudším zemím pro rozvoj infrastruktury všech druhů.

O tom není slyšet ze západních médií téměř nic. Například Čína je dnes světovým lídrem v budování vysokorychlostní železnice. Právě staví novou vysokorychlostní železniční trať mezi Ankarou a Istanbulem, a kromě toho se rozhodla postavit vysokorychlostní železnici z Bělehradu do Budapešti. Kromě toho Čína pracuje na rozšíření Suezského průplavu v Egyptě a nově staví obdobu Panamského průplavu v Nikaragui. Pouze poslední dva příklady zahrnují práci pro 100.000 lidí! Z toho se EU může někdy hodně naučit. Nová hlava státu Indie, Narendra Modi právě oznámil vytváření 1 milionu pracovních míst měsíčně v dalších 10 letech a ve stejnou dobu postavení 100 nových měst.

Mír prostřednictvím rozvoje - to je nový svět, který musíme budovat společně! Přidejte se k odvrácení Německa a Západu od válečného kurzu!

Prosazujeme:

1. Zavedením dvouступňového bankovního systému (Glass-Steagall) vyhnání úpadce - anglo-americké finanční oligarchie;
2. Okamžité zastavení sankcí a provokací vůči Rusku za účelem udržení míru v Evropě;
3. Společný a široký rozvojový program s BRICS zeměmi (Brazílie, Rusko, Čína, Indie a Jižní Afrika), aby lidé všech národů a civilizací měli budoucnost.

Vydáno von der Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Landesverband Sachsen, Leipziger Str. 224, 01139 Dresden, Eigendruck im Selbstverlag

www.BueSo.de ,BüSo Sachsen: 0351-4278140

Pro České národní listy přeložil Ing. Pavel Rejř, CSc

Všechno je jinak

Veronika Bednářová Reflex

Bývalý pražský a současný vrchní zemský rabín KAROL SIDON (72), uznávaný dramatik, spisovatel, chartista a disident, mluví o současné situaci v Evropě. Nejen. Nepřímě také o své o 44 let mladší přítelkyni, která dle bulváru údajně čeká, až se rozvede, a stejně starému synovi, jenž se zatím nepotatil.

Co cítíte, když sledujete události ve Francii, kde dvě třetiny tamní půlmiliónové židovské komunity uvažují o emigraci?

Nejistotu. Ovšem pro Židy to není žádná novinka. Jistě se konflikt v posledních letech vyhroutil, atentát na košer obchod ve Vincennes se nestal náhodou, ale islámský terorismus se traduje už od doby předválečné – jeruzalémský muftí al-Husajní spolupracoval přece s Hitlerem. Nové na celé věci je, že to teď Evropa zažívá na vlastní kůži. A tak by si mohla uvědomit, že kdyby nenechala Izrael na holičkách, mohlo být všechno jinak. Evropská unie stále vůči Izraeli zastává chladný či negativní postoj. Uvítal bych, kdyby se to změnilo. Otázka je, zda už pro Evropu není pozdě.

Vlivný evropský rabín Menachem Margolin se minulý týden obrátil na ministry vnitra Evropské unie se žádostí, aby dali Židům zbraně, aby mohli podstoupit výcvik k obraně svých komunit před teroristy. Žádost zdůvodňuje rostoucím antisemitismem v Evropě a neschopností EU se o ochranu postarat. Máte stejný názor?

Rozhodně s ním lze souhlasit v poukazu na rostoucí antisemitismus v Evropě, a pokud jde o ochranu, řada evropských vlád antisemitismu napomáhá negativními postoji vůči právu izraelských vlád chránit vlastní občany před útoky teroristů, ať již z Gazy, nebo z Libanonu. Ale naděje, že by Evropská unie skutečně změnila svou politiku, je malá. Západ by měl navíc znovu promyslet svůj hodnotový systém, což asi těžko bude umět, když z druhé strany pranýřuje hodnotový systém muslimského světa. Proč by měl Evropan nebo Američan ohrnovat nos nad tím, že jinde, v arabském světě, nosí ženy burky a dělají věci jinak? Evropský hodnotový systém je založený na právu konzumu života, co to jde, což nemůže být přijatelné pro třetí svět, v němž jsou ještě živé hodnoty charakteristické pro křesťanskou Evropu před sto lety.

Ale teroristé přece spíš chtějí po Západu, aby přijímal jejich pravidla. Stěhují se sem, aby škodili – nebo pak škodí děti těch, kdo sem před pár generacemi přišli za lepším životem...

Evropané si je do svých zemí ale pozvali, protože se jim nechtělo vykonávat určité manuální práce. A koneckonců taky proto, že je v Evropě malá porodnost. Fakt je, že bezpečnostních chyb západního světa teroristé hbitě zneužívají, protože se mají čeho chytit.

Jaké chyby dělá západní svět konkrétně?

V islámském světě jsou rodinné vazby úplně jinak postavené. Jejich rodina drží při sobě víc i šířeji. Nekonečí jedním bytem s pár lidmi, počítají se rodiče, prarodiče, sestřenic, bratrance, strejdivé a tety... Nelze šmahem říct, že je to zastaralý koncept. I zastaralé věci mají hodnotu. Teď si představte, že tenhle svět je přes média duchovně bombardován výdobytky západní kultury, což muslimové těžce nesou, protože jsou zvyklí na tradiční rodinnou výchovu, ale současně je nesmírně přitahuje individualistický, západní styl života. Proto ve Francii mladí lidé z arabských zemí z druhé třetí generace přistěhovalců považují islámský fundamentalismus a terorismus za ideovou vzpruhu. Dává jim smysl života, připadá jim fajn, považují ji za formu obrany. I já jsem měl jako mladý pocit,

že se v Československu nic moc neděje, že je nuda, a taky jsem žil po čemsi novém, toužil projevit svou svobodu...

To nemůžete srovnávat, vy jste žil v totalitě, oni ve svobodném státě...

I když to v totalitním režimu byly oprávněné pocity, mladí v tom sehráli důležitou roli. Nespokojenost je mladým lidem vlastní. Poslední dobou mě napadá, že za současnou situaci může i celosvětově špatně koncipovaná azylová politika. Byl jsem v osmdesátých letech tři měsíce čekatelem na azyl v uprchlickém táboře v německém Karlsruhe. Viděl jsem tam lidi, kteří nebyli političtí uprchlíci, a tak bylo jasné, že azyl nedostanou. Političtí uprchlíci však získají azyl většinou snadno a rychle, jenomže politický uprchlík z arabské země je jako azylant a posléze občan potenciálně nebezpečný, protože už je ideologicky zpracovaný, zformovaný. Myslím si, že by se azylová politika měla změnit, jednotlivé případy by se měly řešit individuálně. Nevím, jestli Evropská unie uvažuje podobně, ale něco rozumného by ji snad mohlo napadnout.

Jak to tehdy vlastně bylo s vaším odchodem z republiky? Chtěl jste odejít, nebo vás donutili?

Až do podpisu Charty 77 jsem s StB neměl problémy. Až potom. Jednoho dne mě vytáhli z novinového stánku, kde jsem pracoval, a přišli mi „kriminální“ zápletku. Tehdy vyšel v Ahoj na sobotu sprostý článek proti Ludvíku Vaculíkovi a mě nenapadlo nic lepšího, než že jsem ten článek vystříhal a prodával časopis bez něj. Navrhli mi, abych se vystěhoval, odmítl jsem, ale po pěti letech výslechů a krátkodobých vazeb jsem si řekl, že už toho bylo dost. Už tehdy jsem měl na mysli německý Heidelberg a židovská studia. Mně rozhodování často trvá příliš dlouho, protože nevyhledávám a nikdy jsem nevyhledával průšvihy.

Český kněz Tomáš Halík minulý týden napsal, že on se jako Charlie v rámci hnutí Je suis Charlie necítí, protože humor karikaturistů uráží posvátné symboly islámu i křesťanství, dokonce mu připomíná antisemitské vtipy. Souhlasíte s ním?

Z rozhovoru Tomáše Halíka s Erikem Taberym jsem pochopil, že pan Halík se neidentifikuje s Charliem, poněvadž uráží náboženské city muslimů, a pan Tabery se jako Charlie cítí proto, že se ztotožňuje s právem na svobodu vyjádření názoru, s nímž on sice nemusí souhlasit, ale když teroristé vyvraždili redakci Charlieho, staví ho to i jako novináře do stejné řady jako zavražděné karikaturisty.

Chápete oba postoje?

A oběma jim dávám za pravdu. Jednak si už dlouho kladu otázku, zda by si Západ neměl uvědomit, že při globálním vývozu západní kultury ohrožuje základy hodnotových systémů muslimských zemí, jak jsem už řekl, a za druhé považují teror ve jménu islámu za neospravedlivitelný.

Jsou zavraždění novináři pro vás hrdinové, jak je nazval francouzský prezident Hollande?

Na reakci francouzského prezidenta lze také hledět tak, že si jich váží, protože i když si byli vědomi nebezpečí teroristické odvety, trvali na svém právu vysmívat se muslimy šířením představ o islámu jako div ne demokratickém a humanistickém systému hodnot v západním pojetí.

Když se člověk dívá na čísla o velikosti židovské komunity v Česku, zdá se být marginální a přestárlá: v deseti židovských obcích jsou registrovány asi 3000 členů. Každý druhý člověk v pražské kavárně se přitom cítí být tak trochu Židem... Proč jste byl jako rabín tak přísný?

To není přísnost, ale nutnost řídit se zákonem, v tomto případě židovským, který zodpovídá otázku, kdo je Žid. Mým úkolem nebylo propagovat židovskou víru navenek, ale po letech totality obnovit židovskou komunitu na zdravých základech. Že pár tisíc potenciálních členů tady, v Česku, ještě existuje, jsem si ovšem uvědomoval, ale rozhodnutí přihlásit se k obci (o víře ani nemluvě) je především jejich osobní věc. Ovšem viděno opačnou optikou, české židovské komunitě poměrně dlouho trvalo, než začala chápat, co ji vlastně spojuje. Že to není mateřština, ale židovství.

Co je to židovství?

Do značné míry osobní zkušenost. Proto lidi skutečně táhne k židovské obci možnost být mezi svými.

Jen si myslím, že v Česku je víc lidí, kteří by se rádi stali členy židovské obce, ale bojí se, že nejsou pro vás „dost Židé“. Není v téhle rozbourané době škoda zbavovat se vlastně podpory a síly?

Ale pozor, my jsme během těch dvaadvaceti let, co jsem byl pražským rabínem, dodali do stanov, že všechna práva s výjimkou volebního má každý, kdo má židovského alespoň jednoho prarodiče! Tak mohou lidé získat mimořádný status. I mne k židovství koneckonců přivedl můj mrtvý, v Terezíně zavražděný tatínek; to byla hlavní síla, co mě v

mém životě cpala zpátky k židovství. I proto jsem ortodoxní rabín.

Může rabín kouřit?

Může.

I v sobotu?

Ne.

A chybí vám cigareta v sobotu?

Ani ne, už jsem si zvykl. Zvyk je zajímavá věc, věc, která mi z počátku velice vadí, když se stane zvykem, už nevadí.

A má rabín, mluvíme teď obecně, právo se zamilovat?

Já myslím, že je člověk, tak proč by neměl mít právo zamilovat se? I když já jsem s tím samozřejmě nepočítal. Kdyby o tom člověk neměl jiné představy...

... o čem?

O tom, jak se má žít. A že rád je ze všeho nejdůležitější. Najednou vám ale ten rád nabourá něco, co ještě zvýší pocit deprese, že vlastně žijete ve vztahu, jenž nefunguje. A že se tomu člověk přizpůsoboval, protože neměl dost odvahy řešit problémy včas. Já jsem do třetího manželství vstupoval právě kvůli tomu, abych měl v životě určitý řád.

Byl jste třikrát ženatý, bylo tomu tak ve všech třech případech?

To ne. Ale jako čerstvý rabín jsem měl před těmi třídvaceti lety v hlavě, že potřebuji pořádek, předchozí manželství se mi strašně rozsypalo. Pro mnoho lidí, kteří hledají v židovství svou cestu, je rozhodující, že tu cestu nacházejí srozumitelně, jasně a logicky postavenou. A já jsem tady potom vystupoval jako rabín, jenž to doporučoval ostatním.

Doporučoval co?

No, leccos, co je správné, akorát jsem nedocenil některé zcela lidské věci.

Jako duši třeba?

Těžko říct, ale nechci jít do podrobností a nechci o tom mluvit... ještě to není celé ukončené.

Já jsem právě myslela, že už to je dávno vyřešené, že jste už od loňska rozvedený. Tak o tom alespoň psaly Židovské listy.

Židovské listy uvedly plno nesmyslů, vznikly z pomluv. Oni se domnívali, že kvůli tomu přijeli soudci z Izraele, aby mne rozvedli, ale to není pravda. Nejsem ještě rozvedený, neukončené věci jsou nepřijemné. Dost se to táhne.

Co jste jako pražský vrchní rabín dělal, ale teď už to neděláte nebo dělat nesmíte?

To, že nejsem vrchní rabín pražské obce, mi svým způsobem vyhovuje, ale jistě mě mrzí ořes, jež jsem některým lidem z obce jako vnitřně nehybná autorita způsobil. Ostatně i dočasná ztráta některých činností, jež jsem se naučil a mám rád, mne mrzí.

Proč je nesmíte dělat?

Popovídáme si, až bude po všem. Vašeho osmdvacetiletého syna Daniela zadržela minulý týden policie, dle bulváru údajně za prodej hašiše. Svěho času jste ho hodně vedl k ortodoxii, ale to se nějak nepovedlo, ne?

Ne, to se nepovedlo. Ale stejně si myslím, že v něm něco zbylo a že to v určitou dobu najde.

Vidáte se?

Vídáme, ne moc často, ale vídáme. Co člověk může svým dětem v tomhleto směru dát než do nich vložit něco, o čem si myslí, že je dobré? I když si toho ty děti nevnímají, protože žijí vlastní život, jednou jim to snad dojde. Já jsem taky blblnul jako mladý, tak se třeba jednoho dne probudí.

No nevím, nechodí do synagogy, dvojí nádobí nic, šábes nic, živí se jako herec a dealer...

Pokud vím, dealer není. Nechme to být. Třeba až tady nebudu, dojde mu, že jsem mu něco rozumného říkal. Do svého dítěte zas až tak úplně nevidíte. A Dany mé dítě je a mám ho rád.

Moc vás to netrápí?

Ale trápí. Ale je to jeho život, člověk si na něj nemůže dělat nárok, i když se mi to třeba nezamlouvá.

Tak nevím, jestli ten řád nepřeceňujete. Pořád řád, řád a pak se vám samotnému rozbije. Prý jste se zamiloval...

Vždyť jo. Je to na tom všem to nejkomičtější nebo nejtragikomickéjší, navíc když se to člověku stane ve dvaasedmdesáti letech. Ale aspoň tehdy.

Lepší než vůbec?

Jistě. Není nic povznášejícího si uvědomit, že člověk je vlastně vinen tím, že nebyl citlivější a příliš se upnul k formálnímu řádu a pořádku. I když já jsem samozřejmě nikdy nebyl takový ten přísný ortodoxní rabín, akorát to lidi nedokážou posoudit, protože to nedokážou porovnat. Ten, kdo mě zná, vždycky věděl, že je to trošičku jinak. Přesto ten řád, který jsem budoval, nebyl všespasitelný a pro mě

byl i zavádějící, protože jsem tak říkajíc nedocenil takzvaný lidský faktor.

Rabín má vědět, jak žít, je rádce, učitel. Proto je rabín, ne?

Nechtěl bych vzbudit dojem, že jsem si přestal vážit rabínské tradice, tím méně tóry. Jenže vezměte si tu řadu židovských vtipů, v nichž moudrý rabín, když vyslechne obě sporné strany, dá za pravdu oběma. A když mu namítnou, jak je to možné a že by to tak nemělo být, souhlasí i s tímto názorem. Nebo že stařec na smrtelné posteli, když ho shromáždění synové prosí, aby jim ve zkratce předal své životní poznání, odpovídá: „Všechno je jinak.“

Takhle se teď cítíte?

Ano. Vždycky jsem se cítil dost mladě, ale v mém věku to je běžný jev, že se lidé cítí uvnitř mladí a vnějšně bohužel staří. Já se však teď kupodivu cítím v lepší formě než posledních deset let.

Proč kupodivu?

Protože je to pro mne samého překvapivé.

Jste v důchodu, nový život. Samá radost, nová přítelkyně, všechno jste přehodnotil, řád v háji... Je jasné, že se cítíte dobře, ne?

Řád tóry pro mě v háji určitě není, ale byl nám darován hlavně proto, abychom podle něj mohli řídit vlastní život. Rozhodování, co je dobře a co špatně, je však na člověku samém. A leckdy se ocitá v situaci, kdy je nucen přehodnotit své názory. Ideál není živý člověk – a já jsem rád, že jsem ještě živej a mám život před sebou.

A jste šťastný?

Jsem.

Karol Sidon: Nejzlobnější je, když...

... se teroristé mohou vydávat za ochránce náboženských nebo jiných ideologických principů, včetně vlastenectví. To z nich snímá osobní zodpovědnost za jakýkoli zločin, lhaním počínaje a vražděním konče. Totéž ostatně platí pro totalitní režimy, které terorizování občanů vlastní země a okolního světa vždycky zdůvodňují ideologickými principy, i když v tomto případě hrají roli čistě materialistické pohnutky. Slyšel jsem ale vyprávět jednoho z českých vojáků nasazených v Afghánistánu, že těsně před tím, než byla jeho jednotka napadena sebevražedným atentátníkem a on sám ztratil vědomí, spatřil a zapamatoval si úsměv vraždícího sebevraha. Napadlo mne, a nebudu asi daleko od pravdy, že sebevražední atentátníci procházejí přípravou, jejíž součástí je schopnost v pravou chvíli odklonit mysl dokonce i od nenávisť vůči nepříteli, jímž mohou být i neozbrojení civilisté, jako například Židé na nákupu před šabatem, k extatickému prožitku blízkosti „Dobra“, jemuž slouží. Lidská psychika je bohužel manipulovatelná i proto, že má člověk přirozenou potřebu se vztahovat k něčemu, co ho přesahuje.

Rabín, umělec, buřič

Spisovatelská a dramatická dráha Karola Sidona, jenž vystudoval pražskou FAMU, započala velmi brzy; ve svých 26 letech vydal přelomové vyprávění Sen o mém otci (1968), na který navázal podobně laděný Sen o mně (1970). Zásadní byly i jeho divadelní hry, za mnoha českých scénách se hrál příběh židovského starožitého Shapira (1972) či Latriny (1971) z utečeneckého tábora, jejichž dnes legendární premiéra byla ukryta v malostranském studiu Rubín. V posledních letech začal Karol Sidon znovu psát a souborně vycházejí také jeho starší texty: k sedmdesátinám (2012) spatřilo světlo světa kompletní vydání jeho her Dramata, a to včetně těch považovaných za ztracené (editorka Lenka Jungmannová). Předloni pak vyšla Sidonova kniha sebraných literárních děl Brány mrazu a jiné prózy. Druhý díl Sidonovy nové tetralogie Kde lišky dávají dobrou noc, kterou psal několik let, vyjde letos v březnu. První díl byl představen loni (pod pseudonymem Chaim Cigan).

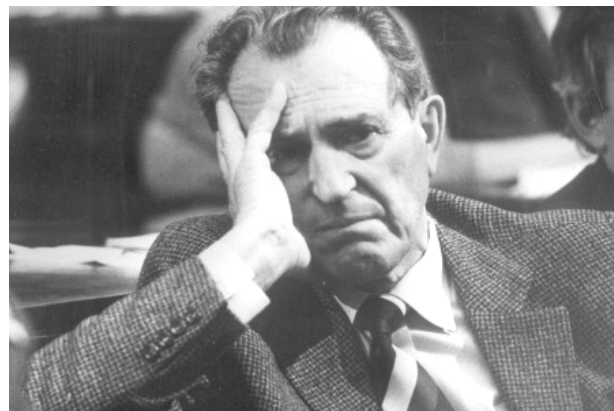
URL| <http://www.reflex.cz/clanek/61768/vsechno-je-jinak>

Důležitý komunista, který zběhl. Příběh Biřakova oblíbence

TYDENÍK ECHO 14. únor 2015 | Vladimír Ševela

Gorbačov zradil, Švec šel v jeho stopách

„Když mohl zradit Gorbačov, proč já, diplomatický pěšák, bych nemohl udělat něco podobného?“ Tato slova pronesl

Milan Švec, když se svou emigrací snažil vysvětlit několik let poté svému příteli.

Zástupce československého velvyslance ve Washingtonu, absolvent moskevského institutu mezinárodních vztahů MGIMO a přesvědčený marxista Milan Švec ovšem obyčejným pěšákem nebyl. Přesto přeběhl na „druhou stranu“. Stalo se tak v květnu 1985, dva měsíce po nástupu Michaila Gorbačova k moci. Ve vedení československé komunistické strany tím způsobil poprask.

Údiv byl o to větší, že osmatřicetiletý slovenský rodák Švec byl chráněncem úhlavního dogmatika partaje Vasila Biřaka, který mu právě nabídl post velvyslance v Čínské lidové republice. Komunisté na případ vydali informační embargo, jež nebylo těžké dodržet, protože o útěku prominentního diplomata zpočátku mlčeli i Američané. Špionážně laděný příběh z počátku gorbačovské éry měl razítko „tajné“ třicet let – až do loňského roku. Teprve tehdy se Úřad pro zahraniční styky a informace, civilní rozvědka, rozhodl svazek „Zrádce“, jak případ pojmenovala StB, předat do Archivu bezpečnostních

Mohlo to být takové veselé odpoledne. Skupinka bláznů, zahrnující jak mladé obdivovatele, tak válečné vysloužilce by se postavila před budovu Říšského sněmu, rozbalili by prapory s hákovými kříži, a portréty Vůdce. Než by stihla zaznít první sloka oblíbeného songu Horst Wessel Lied, účastníci vzpomínky by leželi na zemi, německá policie by jim po zádech tančila pogo a německá média by opět národu připomínaly, co za zrudnost byl nacismus.

Ano, mohlo to být takové veselé odpoledne. Kdyby se ovšem neodehrávalo v Praze, u hrobu Klementa Gottwalda, místo praporů se svastikou nevlály rudé prapory se srpy a kladivy, z repráků se neozývala plamenná řeč na téma „Socialismus byl spravedlivý, komunisti mají čisté svědomí, všechno bylo fajn a nebyť zločince Havla a jeho kapitalistických přísluhovačů...“ a všemu neasistovali mladí příslušníci Městské policie a Policie ČR.

Ono to vlastně trochu veselé odpoledne bylo. Svým způsobem celá taškařice připomínala takový veselejší skeč Monty Pythonů, řízlý Českou sodou. Kulturní vločka v podobě Nedělní chvíle poezie a kurz „Nemeckecho jasyka“ v podání německého soudruha, jehož otec zřejmě z Hitlerjugend konvertoval přímo k FDJ, navodily poměrně veselou náladu.

Konec srandy nastal ve chvíli, kdy se přítomní policisté měli ujmout své role ochránců zákona.

Varovné světýlko v hlavě prvně zablikalo ve chvíli, kdy nám strážník oznámil, že tiché postávání na komunistické demonstraci s protikomunistickými transparenty může být narušování shromáždění a že můžeme být vyvedeni. Poznámka, že pouze využíváme svého ústavního práva a že komunistická merenda je veřejné shromáždění vyvolala jen pokrčení rameny.

Budiž, nikdo neví všechno a strážník zřejmě na školení spal. Nicméně, ve chvíli, kdy přítomný soudruh hulákal na celý hřbitov do mikrofonu a kdy jsme téměř strážníkovi připomněli, že jaksi provozní řád hřbitova vyžaduje tichou pietu, přišel první zásah na komoru. „Necháme to být“ byla reakce strážníka, kterému naše tiché postávání přišlo jako narušování piety a shromáždění.

Nedá se ovšem říct, že by strážníci zachovávali ležerní postoj pořád. Přišla i chvíle, kdy konali. A to ve chvíli, kdy jsme na hrob Klementa Gottwalda umístili naše cedule, připomínající zločinnost Komunistické strany. Pro dokreslení absurdity sobotního odpoledne zhruba odcituju celou debatu.

„Vy máte na ceduli hákový kříž, propagujete nacismus“

„Ne, na té ceduli je i rudá hvězda a text, že jde o stejný pól. Na první pohled je jasný, že nejde o propagaci. Na rozdíl támhle od pánů, kteří mávají rudými vlajkami se srpem a kladivem“

„To je jedno, propagujete nacismus. Vyzývám vás, odstraňte ceduli z hrobu“

„Zakročíte stejně i proti ostatním, když vám připomenu existenci zákona o propagaci hnutí, směřujících k potlačení práv a svobod? Zajímá vás, že mezi paragrafy o zločinech proti lidskosti najdete i paragraf, ve kterém je nacismus a komunismus postavený na stejnou úroveň?“

„Nezakročím“

„Já vás ale vyzývám, abyste zakročil, protože jde o porušení zákona“

„Nezakročím. A prosím váš občanský průkaz. Budete předvolán k řešení přestupku výtržnictví“

V tu chvíli se ze mě stal výtržník a můžu každým dnem očekávat předvolání k přestupkové komisi. Budu certifikovaným hanobitelem hrobů a propagátorem nacismu. Nic nebylo platné strážníkům odcitovat zákon, nic nebylo platné vysvětlit jim rozdíl mezi propagací a apelem na ignorování platných zákonů. Inu, nezblázním se z toho. K nálepkám pravdoláskaře, židofašisty, ukrajinomila a zkurveného kapitalisty budu mít zas něco do sbírky. Tentokrát i s certifikátem.

Korunu všemu nasadili příslušníci Policie ČR, na které jsme se obrátili po výstupu se strážníky. Policista nejprve zkonstatoval, že nic řešit nebude a že je rád, že je dneska hezky. A ve chvíli, kdy se přítomní komunisté s veselým smíchem řadili na Gottwaldův hrob, aby si udělali fotku na památku pod rozvinutou rudou vlajkou, na výzvu „Zakročte“ sklopil hlavu k zemi a prohlásil „Já nic nevidím“.

Tečku za celým představením udělal druhý policista větou „Hele, nediskutuj s nima“

Čili, sečteno a podtrženo, v sobotu opět dostalo právo na zadek a čeští komunisté mají další důvod k radosti, protože byli postaveni nad zákon.

Saturday March 21 ; 2015
Magical Tales of The World
 Celebrating
World Puppet Day & World Story Day

Venue: Sokol Club
 16 Grattan Crescent,
 French Forest

Show time: 4-5 pm
Tickets: by donation
Enquires: Lenka 04 14819215

Travelling Storyteller
 Anna Jarrett

Czech Puppeteer
 Lenka Muchova

*A delightful show for the whole family!
 Recommended for children aged 4 years and up.*

Join us for an enchanted afternoon of storytelling music and puppets with Anna and Lenka who will take you on a magical journey from the Bohemian Forest to the wild North Sea of Scotland.

MORE INFO: www.travellingstoryteller.com.au

složek.

Kléma, srpy, kladiva, chrabrá policie aneb jak jsem se stal výtržníkem

Dušan Makovský

Fact or fiction: 5 common Anzac myths put to the test

The story of the Anzacs at Gallipoli remains an important part of Australia's national identity.

More than 8,000 Australians lost their lives in the ill-fated attempt to force passage through the Dardanelles strait and capture the Turkish capital, Constantinople.

The legends of Anzac heroism, mateship and ingenuity have gone down in folklore along with names like Simpson and Jacka VC.

Another part of that legend is the bungled landing in the wrong spot, the superior fighting skills of the bronzed diggers, and a defeat brought about as much because of dithering English commanders as the Turkish guns.

But how much of what Australians have come to believe about the Anzacs is fact, and how much is fiction? ABC Fact Check asks the experts about five common myths.

Myth: The Anzacs landed in the wrong place

According to military historians including Professor Peter Stanley of the University of NSW, one of the most persistent myths about the Anzac landing at Gallipoli is that the troops came ashore at the wrong spot.

Professor Stanley says the journalist and historian Charles Bean helped generate this myth by quoting a naval officer, Commander Dix, as saying, "the damn fools have landed us in the wrong place!"

Professor Stanley says this is "not correct". "For decades people have tried to explain the failure at Gallipoli by blaming it on the Royal Navy, but the Royal Navy did land the troops in approximately the right spot. It was what happened after the landing where things went wrong," he says.

The head of military history at the Australian War Memorial in Canberra, Ashley Ekins, agrees. "It's a common misconception," he says. "In fact, the Anzacs landed pretty well right in the centre of the originally selected landing zone."

Professor Stanley says there wasn't ever a precise landing spot, just a range of about a kilometre or two, and as it happened, putting the troops ashore around Anzac Cove was probably beneficial, because it was not heavily defended.

Mr Ekins, who is the author of the book *Gallipoli: A Ridge Too Far*, says there were incorrect claims at the time that currents drew the landing boats away from their intended target. "There are no currents in that area," he says.

Myth: Bumbling British to blame for failed landing

Another myth is that British generals were to blame for the failure of the Gallipoli campaign.

Wrong again, says Professor Stanley. "The first landing was opposed by only about 80 Turks, and the defenders were soon massively out-numbered, but the invaders failed to advance inland as they had been ordered," he says.

He says the Australians' orders were to push on and capture a hill called Maltepe, seven kilometres inland. But the Australian brigadiers got nervous and told their men to dig in on the second ridge, and that's where they stayed for the rest of the eight-month campaign.

Professor Stanley says Australians wanted to blame somebody else for a failure that was basically a failure of Australian command.

Mr Ekins says the then Australian prime minister, Billy Hughes, was among the first to point the finger at the British. In fact, Mr Ekins says, there are multiple reasons for why the campaign failed. "The objectives in the first place, the conception of the whole campaign, was flawed," he says.

Wartime inquiries found the entire campaign had been misconceived from the start and was poorly carried out, resulting in the useless deaths of tens of thousands of allied soldiers.

A 1917 British parliamentary report concluded: "The failure at Anzac was due mainly to the difficulties of the country and the strength of the enemy."

However it also noted that had the British been successful at nearby Suvla, they may have lessened Turkish resistance at Anzac Cove.

Myth: The Anzacs were bushmen and natural athletic soldiers

Historian Joan Beaumont from the Australian National University says the reality was that the Anzacs were "not really a race of athletes as they were sometimes called".

Professor Beaumont says that although official war correspondent Charles Bean described them as being considerably fitter and taller than the men from the British working classes, in fact some of the physical standards weren't high by modern standards.

The minimum height for Australian soldiers from the start of the war was five feet six inches (167cms), and went

down to a diminutive five feet (152cms) by the end of the war.

But while the Anzacs may not have been very tall, Mr Ekins says they were certainly fit. "They were undoubtedly a fine contingent of men," he says. "And they did stand out alongside the British troops... People noticed the difference in their bearing, their size and so on."

However Mr Ekins says they were not good soldiers, at least not at first. "At the outset when they landed they were actually very inexperienced amateurs. They had to learn in a very hard school and there was much about war that they had to learn."

Professor Beaumont, author of books including *Broken Nation*, says that it was Bean who helped create a misconception that the Anzacs were all bushmen, natural soldiers, fine horsemen and crack shots. "That's one of the key elements of the Anzac legend, but even at the time that Bean was writing the majority of Australians lived in the major towns," she says.

Professor Stanley also says while the Anzacs were the best physical specimens that could be found, they were mostly from the capital cities.

Myth: Simpson and his donkey

One of the heroes of the Gallipoli campaign is stretcher bearer John Simpson Kirkpatrick who famously used a donkey to carry wounded men back from the front line. Simpson landed at Anzac Cove on April 25, 1915, and was shot and killed by a sniper less than four weeks later.

Professor Stanley, author of the book *Simpson's Donkey*, says the Simpson story is a very confused one. For one thing, he says, it's probable there was more than one donkey.

Mr Ekins adds that most Australians probably don't realise Simpson was an Englishman who joined up in Australia in an effort to get back home.

"He'd joined up basically... to go back home to London to see his mother and sister, to whom he'd been writing for several years while working around the outback of Australia and in various places," Mr Ekins says.

"He joined up, became a soldier, a stretcher-bearer in the field ambulance and found himself on Gallipoli, to his surprise I guess, when he was intending to go back home to England."

He says contrary to the popular belief, Simpson may not have saved any lives.

"He did very brave work, he went into the gullies, he rescued men who were wounded, but mostly men with leg wounds," Mr Ekins says. "He may not have actually saved a single soldier who was going to die."

Myth: The "secret" evacuation and the drip gun

Another feature of the Anzac story is the ingenious way the Australians covered their evacuation by deceiving the Turks.

The Anzacs fashioned so-called "drip rifles" - with a crude timing system made from tins or cooking pots that kept unmanned guns firing. The inventor of the rifles was Lance Corporal W.C. Scurry,

who was awarded the Distinguished Conduct medal and promoted to Sergeant for his ingenuity.

However, Professor Stanley says the drip gun contributed nothing to the evacuation. He says by the time the first one went off, all of the troops had been evacuated. "So, what did it contribute to fooling the Turks? Nothing," he says.

Mr Ekins agrees that while the "secret evacuation" was well planned and executed, it's unlikely the drip rifles fooled the Turks. "If they were unsure that (the Anzacs) were leaving, they thought it was a strong possibility," he says.

The verdict

There is no doubt that the Gallipoli campaign was a major military defeat for Australia and its allies, and it came at a tremendous human cost for a fledgling nation.

Similarly, there is no doubt there were acts of bravery, sacrifice and mateship that are worth commemorating.

It is also understandable that contemporary chroniclers such as Charles Bean, subsequent historians and even governments have sought to put the best possible spin on it, sometimes at the expense of the truth.

While modern historians work to set the record straight, it's still worth appreciating how myths can provide an insight into the way Australians have tried to find meaning and redemption from such terrible loss of life.

http://www.nationalarchives.gov.uk/pathways/firstworldwar/battles/p_dard_comm.htm

<http://www.abc.net.au/news/2014-04-25/five-anzac-myths-put-to-the-test/5393750>

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatý bažant, Plzen,

Monday - Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2014